

The book is owned by คุณ nidnoi

Typed to Word Document by คุณชียีนก้อย

Converted to PDF Format by **webmaster**@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

ขโมยศพ

ป, อินทรปาลิต

ทั้ง ๆ ที่ใคร ๆ ประณามว่า การสังคัมกับผู้หญิงอย่างว่า เป็นพฤติกรรมที่น่าอัปอาย ไม่เหมาะไม่ควร ผู้ชายเราก็แอบไปหาแม่เทพธิดารাত্রีกันบ่อย ๆ นับตั้งแต่ท่านผู้หญิงในวงราชการตลอดจนอัศวินอัศวินเพลสทั้งหลายก็อดที่จะไปหาความสุขไม่ได้ นักธุรกิจชั้นสูง พ่อค้าคหบดี ทนายความ, นายแพทย์ นักประพันธ์ หรือข้าราชการพนักงานบริษัท ห้างร้าน ตลอดจนกรรมกรหาเช้ากินค่ำล้วนแต่เคยสังคัมกับแม่เทพธิดารাত্রีมาแล้ว

ที่มีเงินกระเป่าหนักก็เที่ยวแบบชั้นสูง แลวงนหลังสวน, บางกะปิชอยกลางและชอยอื่น ๆ หรือม่ายก็ตามร้านตัดเสื้อบางแห่ง ที่กระเป่าเบาหน่อยก็เพียงเที่ยวแฉวงนางเลิ้ง, หลังอาคารราชดำเนิน, ตามโรงแรมต่าง ๆ แพรงสรรพศาสตร์ ที่กระเป่าค่อนข้างแพบ เรียกว่าเบี่ยน้อยหอยน้อยก็เลือกเที่ยวสถานที่ย่อมเยาหน่อย เช่น สะพานถ่าน หน้าโรงหอย หรือหัวลำโพง

สุภาพบุรุษคนใดที่บอกว่า เขาไม่เคยเที่ยวชุกชอนอย่างว่านี้ หมายความว่าเขาโกหกตัวเองและโกหกท่าน มิฉะนั้น เขาก็อาจจะมีความเป็นลูกผู้ชายไม่สมบูรณ์ พอใจกับชีวิตประจำวันอันซ้ำ ๆ ซาก ๆ น่าเบื่อหน่าย

มันเป็นความอยุติธรรมอย่างร้ายกาจที่สังคัมประณามพวกนกรাত্রีทั้งหลายว่า เป็นผู้หญิงคนชั่ว เป็นคนसारเลว เปลา... หล่อนไม่เคยสร้างความสุขความมั่งมีของหล่อน จากความพินาศลุ่มจมหรือความเดือดร้อนของคนอื่นเลย หล่อนประกอบอาชีพด้วยสัมมาอาชีพเป็นการค้าที่ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมคดโกงใคร แต่จะถึงกับให้ออกไปเสรีจับเงินปิดอาคารแสตมป์ให้ลูกค้าที่ไปอุดหนุนนั้นยอมเป็นของเหลือวิสัย โสเภณีหาใช้คนชั่วหรือคนเลว

ไม่ มนุษย์เราทุกคนจำเป็นต้องดิ้นรนช่วยเหลือตัวเอง แม่นกราตรีเหล่านั้นไม่มีวิชาความรู้ ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือโอบอุ้มหล่อน หล่อนก็ต้องตัดสินใจเปิดการค้าขึ้นเพื่อต้องการรายได้มาเลี้ยงชีวิต จริงอยู่การค้าของหล่อนปราศจากเสรีต้องวิ่งหนีตำรวจ และผจญกับนักเบ่งทั้งหลายบ่อย ๆ แต่หล่อนก็มีรายได้อย่างงดงาม โดยไม่ต้องลงทุนเลย เพียงแต่ทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก็ได้เงินตอบแทน

คณะพรรค ๔ สหายของเราท่านก็ทราบดีแล้วว่าทุกคนล้วนแต่มีฐานะเป็นเศรษฐี ซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาเสี้ยกิมหงวนนั้น ใคร ๆ ก็ทราบว่าเป็นมหาเศรษฐีหมายเลขหนึ่งแห่งประเทศไทย ๔ สหายเป็นคนหนุ่มที่ยังปรารถนาในรูป, รส, กลิ่นเสียง ดังนั้น ในยามว่างพักผ่อนการงาน พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก จึงพากันท่องเที่ยวไปตามสำนักแม่งามต่าง ๆ ป่าหิบบ, หม่อมแซ, เจ้เมียด, น้ำอยู่ และ เจ้หนอม ได้ข่าวว่าที่ไหนมีตัวอ่อน ๆ และใหม่เอี่ยม บรรดาสาธุชนทั้งหลายที่มีสตาจก็พากันไปอุดหนุนอย่างอุ้นหนาผาคั่ง โดยเฉพาะวันต้นเดือน แทบทุกวิมานคึกคักและครื้นเครงผิดปกติ

คืนวันนั้น ตอนหัวค่ำ “คาดีลแล็ค” เก่งคังงามแล่นมาจอดหน้าสำนักเจ้หนอม มันเป็นวันที่ค่อนมาทางปลายเดือนมากแล้ว ประกอบทั้งฝนกำลังตกพริ้ว พวกลูกค้าจึงไม่มีใครมาเที่ยวหาความสุขสำราญ แต่ ๔ สหายของเราไม่จำเป็นต้องตื่นเดือนหรือปลายเดือน นึกจะเที่ยวเมื่อไรก็ชวนกันแต่งตัวนั่งรถเก๋งออกจากบ้าน หาความสุขตามประสาคนที่มีสตั่งสตางค์เหลือใช้

สำนักใหม่ของเจ้หนอมอยู่ในซอย ๆ หนึ่งใกล้กับกรมอุตุนิยมวิทยาของทหารเรือ เจ้หนอมเพิ่งย้ายมาจากซอยกลางเมื่อเร็ว ๆ นี้ ทำพิธีเปิดป้ายอย่างมโหฬารที่นี้ เป็นตึกสองชั้นกลางเก่ากลางใหม่ แต่ใหญ่โตกว้างขวางมาก ถนนหรือเจ้หนอมเช่าตึกหลังนี้ในราคาเช่าเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท มีบริเวณบ้านประมาณไร่ครึ่งเป็นวิมานเมืองฟ้าที่หรูหรา มีบริการรวดเร็วทันใจ ให้ความสะดวกแก่ลูกค้า มีตู้เย็นขนาดใหญ่ มีเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงพร้อมด้วยเครื่องเล่นแผ่นเสียง มีโทรศัพท์ให้ลูกค้าพูดโกหกเมียบางบ้านว่าติดธุระที่โน่นที่นี้หรือมิฉะนั้น ถ้าเมียจะมาตามอาละวาด คนใช้ที่บ้านก็โทรศัพท์มาบอกให้รู้ตัวเคลื่อนย้ายกำลังไปเสียก่อน

๔ สหายเพิ่งกลับมาจากภักตาคารแห่งหนึ่งเนื่องในงานกินเลี้ยงของสมาคม “จีนไทยพี่น้องกัน” พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก แต่งสากลนั้งรวมกันอยู่ตอนหน้ารถ ทั้ง ๔ คนอยู่ข้างจะมันเมา และอาเสี้ยกิมหงวนของเราเมาจนแทบจะครองสติไม่ได้

อาเสี้ยนัยน์ตาปรือนั้งคองอกแกกอยู่ในรถ เขามองเข้าไปในบ้านเจ้หนอมซึ่งสว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้าและนีออนแล้วเขาก็หันมาถามนิกรด้วยเสียงอ้อแอ้

“นี่มันที่ไหนกันวะ”

นิกรหลับตาพูดเสียงอ้อแอ้

“แกช่วยแหกตากันหน่อยซี กันจะได้ดูให้รู้แน่ว่าที่นี่มันที่ไหน อ้ออ้อ-หนักหนังตาจนลึ่มตาไม่ขึ้น” แล้วนิกรก็ทำคองข้อยอนเหมือนกับจะคายแก้ว “อ้อวะ... อ้อก...”

ดร. ดิเรกจู้ปาก

“เฮ้-เวท เอ มินิต เสียตายไ้วย อย่าให้มันออกมาเลย”

นายจอมทะเล้นลึ่มตาขึ้นมองดูโลกแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ต้องกลัว... คนอย่างอ้วยอมตายดีกว่ายอมอ้วกออกมา แะะ แะะ วันนี้ข้าบายดีเหลือเกิน โลกนี้เป็นของอ้วไ้วย แต่ว่า พวกเรากำลังมาหาโรคนี้ไ้วยหรือยังงั๊พรอคเพียก นี่มันบ้านเจ้หนอมนี่หว่า”

พลว่า

“แกกั้วจะเป็นโรคคั้งเฝ้ารถอยู่นี้ก็แล้วกัน เราสามคนจะขึ้นไปคุยกับเด็ก ๆ ของเจ้หนอมสักประเดี๋ยว”

นิกรพยักหน้า

“โอ.เค. เนโร เชิญ-เชิญตามสบาย กันจะเฝ้ารถให้ เตี้ยวันนี้ผู้หญิงไม่มีความหมายอะไรสำหรับคนอย่างคุณนิกรหรืออ้อ อ้อวะ... ว้า... มันอะอึดอะอมชอบกลไ้วย”

พลยกฝ่ามือผลักหน้านายจอมทะเล้นค่อนข้างแรงแล้วพาเพื่อนเกลอทั้งสองลงจากรถเก๋งคันงามซึ่งมีราคาเป็นเรือนแสน สามสหายพากันเดินเปะปะเข้าไปในเขตบ้านเจ้หนอม เอเย่นต์รุ่นลายคราม ดำเนินอาชีพที่ไม่ต้องลงทุนมาตั้งแต่ครั้งสมัยสวนสนุก, แม็คซิม, โรสฮอด เมื่อครั้งกระโน้น

นิกรนั่งหลับอยู่ในรถ เอนหลังฟังข้างรถในสภาพครึ่งนั่งครึ่งนอนไขว่ห้างอย่างสบายใจ ปล่อยให้เพื่อนเกลอทั้งสามเปิดการสวิงอย่างสุดเหวี่ยงตามอัธยาศัย

แต่แล้วนิกรก็ได้ยินเสียงแจ๊ว ๆ ของผู้หญิงคนหนึ่งร้องลึเกดังขึ้นที่ริมรั้วบ้าน กระดิ่งทองลืมตาโพล่ง รีบลุกขึ้นนั่งทรงตัวตรงตั้งอกตั้งใจฟังเสียงร้อง

เย็นย่ำค่ำแล้ว

กระดิ่งทองของน้องแก้วหายไปไหน

ไม่มาขึ้นชิตเซยกอกเขย่นาน้อยใจ...

นิกรยิ้มแป้น เปิดประตูพรวดพราดลงจากรถสะดุดเท้าตัวเองเสียหลักหกล้มป้าบ

“ว้าย ตาเถร”

นิกรค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

“ไม่ใช่ตาเถรหรอกจ๊ะ ฉันเอง แะะ แะะ วันนี่แก้ดีกรีไปหน่อย” แล้วนิกรก็รำป้อเดินเข้ามาหาแม่เทพิตดารাত্রีเจ้าของร่างอวดชาวผ่องคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ก้นกุฎิของเจ้หน่อม

นายจอมทะเล้นร้องลึเกเสียงแจ๊ว

แม่ฝรั่งข้างรั้ว

จะปล่อยให้สุกคาข้าวพื้อาลัยเหลือ

ให้พื้อสอยเถิดเน้อนิ่ม

จะได้ไปจิ้มพริกกะเกลือ...

เตี๋ยงเตี๋ยงเตี๋ยง เตี๋ยงเตี๋ยงเตี๋ยงเตี๋ยงเตี๋ยง

แม่ยอดกระหรีศรีสยาม

เพราะความรักจึงติดตามมาหาเธอ

พื้อนี้รักแจ่มจันทร์

ถึงกับนอนฝันเฝ้าแต่ละเมอ

เห็นหน้าน้องสร้างทุกข์เหมือนกับถูกหวยเบอร์.....

ตูเหว่งเตี๋ยงเตี๋ยง ตูเหว่งเตี๋ยงเตี๋ยง

แล้วกระดิ่งทองก็โผเข้ากอดหล่อน

“แจ่มจันทร์จำ พระราชบิดาให้พี่มารับน้องกลับไปบ้านไปเมืองของเรา”

แม่สาวเวียงเหนือหัวเราะคิก เคียงแก้มให้นิกรจูบโดยดี

“ไม่กลับละคะ หนูอยู่กับน้ำหอมสบายดีแล้ว”

นิกรผิวปากหวิว ยกมือจับคางหล่อน

“หนูไปหัดร้องยี่เกมาจากไหนจะจันทร์”

แจ่มจันทร์ยิ้มอ่อนหวาน

“จำจากวิทยุคะ”

“อ้อ ร้องได้เพราะมากทีเดียว”

พุดพลาจประคองหล่อนพาเดินตรงไปยังตัวตึกใหญ่

“เห็นหนูแล้วเสียดายความสวยของหนูเหลือเกินให้ตื่นตาย ถ้าหากว่าหนูยังเป็นสาว
ละก็อส่งเข้าประกวดนางสาวไทยเป็นได้มิงกุฎเพชรเด็ดขาด เอื้อ-ปาก, แก้มคิ้วคาง
กระจุ่มกระจิมไม่น่าจะมาขายกะหรีบับเลย หนูไปเป็นเมียน้อยพี่เอาไหม”

แจ่มจันทร์สั่นศีรษะ

“หนูไม่ต้องการเป็นเมียน้อยใครและเป็นเมียหลวงใครหรอกคะ ถ้าหนูจะมีผัวก็ต้อง
ผัวเดียวเมียเดียว”

เขาพาหล่อนขึ้นมาบนเรือน แจ่มจันทร์เป็นดาราดวงเด่นของสำนักเจ๊หนอม ค่าตัว
ของหล่อน ๑๐๐ บาทเท่า ๆ กับคนอื่น แต่แจ่มจันทร์มีรายได้มากกว่าใครเพราะมีแฟนมาก

ภายในห้องรับแขกอันหรูหราของสำนักเจ๊หนอม พล, กิมหงวนกับ ดร. ดิเรก กำลัง
ดื่มสุราโลมনারีกันด้วยความสุข เจ๊หนอมมีเหล่าและเปียร์ขายในราคาแพงลิบ พร้อมทั้ง
กับแก้มบางอย่าง เช่น มันทอด, ถั่วทอดและแหนม, ข้าวเกรียบกุ้ง อาเสี่ยสั่งตราขาวมา
เลี้ยงเพื่อนหนึ่งขวด แหนมอีกสองจาน นิกรพาแจ่มจันทร์เดินเข้ามาในห้อง พลแลเห็นเข้าก็
หัวเราะลั่น

“ไหนแกว่าจะเฝ้ารยั้งไงล่ะ”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“ก็ตั้งใจว่าอย่างนั้น แต่แจ่มจันทร์มีแก๊ใจลงไปเรียกกันที่รถกันก็เลยต้องขึ้นมารับ
บริการจากหล่อน” พุดจบนิกรก็ประคองแจ่มจันทร์ไปนั่งบนโซฟา แล้วร้องเย่เกออีก

งามเอียงงามพร้อม

แม่ดาราช่องเจ็ดหอมพีชหอมสักที่

พระจันทร์งามหรือจะเทียบเปรียบจันทร์พี...

“เฮ้ย”

อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น

“ที่นี้วิมานฉิมพลีไว้ย ไม่ใช่วิกียี่เก ไม่รู้จะร้องหาอะไร”

นิกรหัวเราะ เขามองดูเพื่อนเกลอทั้งสาม พลันประคองกอดแม่สาวงามคนหนึ่งอยู่
บนโซฟาข้างหน้าต่าง เสียหงวนกำลังออเซาะกับแม่สาวน้อยร้อยซังเจ้าของนามวารุณี ส่วน
นายแพทย์หนุ่มมีแม่สาวครึ่งชาติнынตาสี่ฟ้าดมทองนั่งอยู่บนตักเขา หล่อนชื่อมากาเร็ด
อายุไม่เกิน ๑๗ ปี แต่รูปร่างสูงใหญ่เหมือนหม่อมซึ่งถูกอกถูกใจดิเรกมาก

วันนี้นายแพทย์หนุ่มเมามากที่สุดนั่งอมยิ้มнынตาปรี๊ด มากาเร็ดกล่าวกับ ดร. ดิเรก
เบา ๆ

“พีไปนอนพักผ่อนที่ห้องหนูสักงีบไม่ดีหรือคะ”

ดร. ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“เดี๋ยวก่อน ให้พีกินเหล้าอีกสักห้าหกขวดค่อยไปนอน ง่า-หนูรู้จักหรือเปล่าว่าพีเป็น
ใคร”

มากาเร็ดยิ้มอย่างยียวน

“รู้จักซีคะ ทำไมหนูจะไม่รู้จัก พีเคยมารับบริการจากหนูตั้งหลายหนแล้ว พีคือคุณ
หมอดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ นายแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ผู้เรืองนามแห่งประเทศไทย”

“ออไรน์ ออไรน์ ถ้าหนูป่วยไข้ไม่สบายไปหาพีได้พีอยู่ประจำร้าน “ดิเรกคลินิก”
อาคารราชดำเนิน สำหรับหนูฉีดยาผ่าตัดรักษาฟรี”

แม่สาวงามกระพุ่มมือไหว้เขา

“ขอบคุณคะ ถ้ายังงั้นพุงนี้หนูจะไปหานะคะ”

ทันใดนั้นเอง ผู้หญิงกลางคนรูปร่างอ้วนจ้ำม่ำคนหนึ่ง อายุประมาณ ๔๐ ปี แต่งกาย
หรูหราได้พาตัวเดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างรีบร้อน หล่อนคือเจ้หนอมหรือนางถนอม
เจ้าของและผู้อำนวยความสะดวกสำนักนี้นั่นเอง

ถนอมรีบยกมือไหว้ ๔ สหายอย่างเคารพนบขอบพระทัยว่า คณะพรรค ๔ สหาย
เป็นลูกค้าพิเศษของหล่อนและอุดหนุนหล่อนมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่ครั้งเจ้หนอมเข้าบ้านเด็ก
ๆ อยู่ทางสี่พระยาในตรอกสองพระก่อนมหาสงครามเอเชียบูรพา

“สวัสดิ์ค่ะ”

หล่อนพูดยิ้ม ๆ

“ประทานโทษนะคะ ดิฉันเพิ่งกลับมาจากเล่นไพ่เดี๋ยวนี้เอง”

พลยิ้มให้หล่อน

“ไปเล่นที่ไหนเจ้”

“บ้านติด ๆ กันนี้แหละค่ะ พอเข้ามาทางประตูหลังบ้าน เด็ก ๆ ก็บอกว่าพวกคุณมา
ท่านเจ้าคุณไม่ได้มาด้วยหรือคะ”

หล่อนถามถึงเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ

นิกรว่า

“เปล่าจ๊ะเจ้ คุณพ่อบอกว่าเมื่อเดือนก่อนมาหาเจ้หนอมถูกเจ้หนอมทำพิษเข้าให้ต้อง
ให้ดิเรกฉีดเพนซิลินให้ถึง ๒๐ ล้านยูนิต”

เจ้หนอมลืมนตาโพลงยกมือขวาทาบอก

“ตายตาย ดิฉันไม่เคยเป็นอะไรนี่ค่ะ”

นิกรหัวเราะ

“คุณพ่อท่านก็ไม่เคยไปยุ่งกับใครนี่นา นอกจากเจ้หนอมคนเดียวเท่านั้น”

พลพูดตัดบท

“เป็นของธรรมดาว่าอายุกร ไม่น่าจะตัดพ้อต่อว่าเจ้หนอมเลย เป็นทหารออกศึกมัน
ก็ต้องถูกอาวุธเข้าศึกเจ็บป่วยบ้างละ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“เออ จริงโวย”

ถนนมเดินมานั่งบนเก้าอี้วมนตัวหนึ่ง โอบาปราศรัยกับ ๔ สหายอย่างนอบน้อม
หล่อนและเด็ก ๆ ของหล่อนพอใจต้อนรับ ๔ สหายของเรามากกว่าใคร ๆ เพราะทุกครั้งที ๔
สหายมาเที่ยวที่นี้หล่อนจะต้องได้เงินค่าบริการและค่าเหล้าค่ากับแกล้มไม่ต่ำกว่าพันบาท

“เมื่อยขบก็ให้แม่วารุณีแกบีบนิ้วให้ซีคะเสี่ย”

ถนนมกล่าวกับเสี่ยหงวน

อาเสี่ยหัวเราะ

“จะ เมื่อยเหลือเกิน หมู่นี้เส้นสายมันตึงเครียดไปหมด แต่ว่าประเดี๋ยวค่อยนวดก็ได้”

ถนนมเปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

“โถ คุณหมอของดิฉันคงจะเมามาก นั่งตาปรือเชียว”

ดร. ดิเรกลืมตาโพล่ง

“โน-ไม่เมาหรอกจ้ะ ฉันอยู่ประเทศอินเดียฉันกินวิสกี้ตราขาวครั้งละ ๒ โหลฉันยังไม่
เมา ท่านมหาราชจักรกฤษณ์มาถึงกับออกปากว่า ฉันกินเหล้าเก่งที่สุดในโลกเป็นยังไงเจ้ หมู
นี้การค้าได้ผลดีหรือ”

ถนนมหัวเราะ

“จะตีอะไรคะคุณหมอ อย่างเข้าหน้าฝนแล้ว พวกขาประจำหายหน้าไปหมด พวกนัก
เบ่งทวิขึ้น มาถึงก็อวดอ้างอิทธิพล พุดแล้วดิฉันหมดศรัทธาที่จะหากินอย่างนี้ ช่างไม่เห็นใจ
กันบ้างเลย ตัวพรีก็ไม่ว่ายังจะพาเพื่อนฝูงมาพรีอีก”

พลว่า

“การค้าอย่างนี้ก็ต้องอดทนหน่อย เรื่องเบ่งสมัยนี้เป็นของธรรมดา มึงเบ่งกูเบ่งเบ่ง
เข้าหากัน แล้วก็ย้ายการเบ่งนี้แหละทำให้คนที่ไม่มีอิทธิพลอะไรคือคนธรรมดาอย่างเรา ๆ
ไม่ยอมให้ความร่วมมืออะไรกับพวกนักเบ่งผู้มีอิทธิพลเหล่านั้นเลยแม้แต่หน้าเราก็ไม่
อยากจะมีมองเพราะกลัวจะมีเรื่อง นี่แหละสามัคคีธรรมของชาติไทยเราจึงไม่ดีเหมือนชาติ
อื่น ใครถูกกดขี่ข่มเหงรังแกคนนั้นก็เจ็บช้ำน้ำใจผูกใจเจ็บ อ้ายคนที่ข่มเหงเขาได้ก็ใช้อิทธิพล

ข่มขู่เขาเรื่อย ๆ ไป ฉันว่าเป็นเรื่องที่รัฐบาลควรจะรีบเร่งแก้ไขอย่ายอมให้มีการแบ่งเกิดขึ้น
ได้”

ถนนอมเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีคะ คนไทยด้วยกันไม่น่าจะใช้อิทธิพลข่มเหงรังแกกันเลย ผู้ที่มีอำนาจถ้าใช้
พระคุณควบกับพระเดชใคร ๆ ก็ยกย่องเคารพนับถือ เดียวนี้ละ คนที่เขาเป็นผู้ดีจริง ๆ ไม่
ใครจะกล้าอย่างกรายออกจากบ้านหรือก๊ะ จะมาเที่ยวหาความเพ็ดเพลินบ้างก็กลัวมีเรื่อง
เมื่อคืนวันพุธที่แล้วมีท่านผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งมาเที่ยวที่นี้เกิดห่มันได้พวกอาสาเสี้ยกลุ่มหนึ่งเลย
ควักปืนออกมายิงขึ้นฟ้าสองสามนัด เล่นเอาอกสันขวัญแขวนไปตามกัน”

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าบ้านเจ้หนอมและเสียงแตรไฟฟ้ากดติด ๆ กัน
หลายครั้ง เสี้ยหงวนทำหน้าตื่น ๆ

“เฮ้ย แตรรถบู้คินี่หว่า หรือเมียมาตามเรา...”

นิกรหัวเราะ

“อย่าปอดล่อยไปหน่อยเลยวะ รถบู้คินี่ตั้งหลายร้อยคันแตรมันก็เหมือนกันทั้งนั้น
เมียมาจะทำไมวะ คนอย่างนายนิกรไม่เคยกลัวเมียเลย”

พลลุกขึ้นเดินไปที่หน้าต่างห้องรับแขกแล้วสะดุ้งเฮือกหันควับมาทางนิกรพลางพูด
ละล้าละลัก

“เฮ้ย เมียเรามาจริง ๆ แหะละไวย อ้ายแห้วกำลังเดินนำหน้าพาเข้ามาในบ้านนี่”

นิกรใจหายวาบ พรวดพราดลุกขึ้นยืนพูดกับเจ้หนอมทันที

“เจ้หนอม อย่าบอกเชียวนะว่าฉันมาที่นี้”

พูดจบ นายจอมทะเล้นซึ่งคุยอยู่หยก ๆ ว่าไม่กลัวเมียก็รีบมุดเข้าไปใต้โซฟา

พลหัวเราะก๊าก

“ออกมา อ้ายกร อ้ายแห้วกับคุณอามากันเพียงสองคนเท่านั้น ออกมาเถอะ”

นิกรถอนหายใจโล่งอก ๓ สหายกับเจ้หนอมและแม่สาวน้อยทั้ง ๔ คนหัวเราะชอบ
อกชอบใจไปตามกัน นิกรคลานออกมาจากใต้โซฟา และลุกขึ้นยืนทำหน้าที่กระเรียกระวาด
เจ้หนอมหัวเราะคึก

“ไหนคุยว่าไม่กลัวเมียยังงั้นคะคุณนิกร”

นิกรยิ้มกระเรียกระวาด

“อ้ายกลัวนะไม่กลัวหรือก็ไม่อยากหาเรื่องเดือดร้อนรำคาญใจ โธ่-เจ็ดคิดดูซี ผู้หญิงตัวนิดเดียวตบเบา ๆ ก็เยียววาดใครจะไปกลัว”

“นั่นนะซีคะ แต่ว่าดิฉันไม่เคยเห็นใครตบเมียของเขาเลย เมียมาตามที่นี่ที่ไรยอมให้ตีหูกลับบ้านทุกคน บางคนถูกเมียตีหัวด้วยรองเท้าชั้นสูงก็ยังมี ที่นี้มีอะไรแปลก ๆ เสมอแหละคะ”

เจ้หนอมรีบพาร่างอันอ่อนเตี้ยออกไปจากห้องรับแขก ในเวลาเดียวกันเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กับเจ้าแห้วก็พากันเดินขึ้นบันไดมาบนตึกอย่างรีบร้อน สีหน้าของเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เกร็งขริมผิวดปกติ

ท่านเจ้าคุณยกมือรับไหว้เจ้หนอมแล้วพูดโดยเร็ว

“อ้าย ๔ คนอยู่ไหนล่ะ”

ถนอมยิ้มอ่อนหวาน

“อยู่ในห้องรับแขกค่ะ เชิญซีคะเจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เปลี่ยนสีหน้าที่เกร็งเครียดเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส ท่านตรงเข้ามายกมือจับคางเจ้หนอมเบา ๆ แต่แล้วเจ้าแห้วก็กระแอมขึ้นทันที ท่านเจ้าคุณหันควับมาทางเจ้าแห้ว ยกเท้าเตะพลักเข้าให้

“นี่เนาะ กระแอมทำไมวะ”

เจ้าแห้วทำหน้าเมื่อย

“รับประทานมันคั้นคอกหอยนี่ครับ”

ท่านเจ้าคุณจูงมือเจ้หนอมเดินเข้าไปในห้องรับแขกอันกว้างขวางโอ่โถง เจ้าแห้วตามเข้ามาด้วย ๔ สหายพากันมองดูท่านเป็นตาเดียว ลูกศิษย์ของเจ้หนอมต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ค่ะ คุณป้า”

มากาเร็ดแม่ผู้ชู้ขึ้นของนายแพทย์หนุ่มกล่าวทัก

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ยี่มแป้น แล้วท่านก็มองดูเสียหงวน อาเสี่ยถามทันที

“ทำไมคุณอาทราบล่ะครับ ว่าพวกเรามาเที่ยวที่นี่”

เจ้าคุณว่า

“ฉันไปตามแกที่ภัตตาคารเหลาะยี่น พบพรรคพวกของแกเขาบอกว่าแกพากันมา
เที่ยวบางกะปิก็เลยเดาเอาว่าแกต้องมาบ้านแม่หน่อม รีบไปบ้านพายุรัดเถอะเจ้าหงวน
เจ้าสัวก็มเบ๊ไม่สบายมาก”

อาเสี่ยทำคายนกลื่นน้ำลายเอือก

“เตี้ยผมแกตายไปนานแล้วนี่ครับ”

ท่านเจ้าคุณลืมนตาโพลง

“ขอโทษที่ไวยอาพูดผิดไป อาหมายถึงเจ้าสัวก็มไซ่ลุงของแก ทางบ้านแกที่พายุรัด
เขาโทรศัพท์บอกไปที่บ้าน “พัชรารณ” ว่า เจ้าสัวก็มไซ่อาการหนักมากให้แกรีบไปที่บ้าน
พายุรัดเดี๋ยวนี้”

เสี่ยหงวนทำหน้าที่เปื้อน่าย

“ว่า-ผมไม่ใช่หมอนี้ครับ แล้วก็อาแป๊ะแกป่วยเป็นโรคคนแก่สามวันดีสี่วันไข้ปล่อย
แกตามเรื่องเถอะครับ พรุ้งนี้แกก็คงค่อยยังชั่ว ป่วยกระเสาะกระแสะมาตั้งเดือนแล้วจะตาย
ก็ไม่ตายเสียที”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ทำตาบิรบ ๕

“อ้อ แกพูดยังงั๊วะ เจ้าสัวก็มไซ่ไหนะไม่ใช่ลุงของแกหรือหรือ พูดเป็นบ้าไปได้ ไปไวย
-ริบไปเดี๋ยวนี้แหละ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ กับคุณหญิงและพวกเมีย ๕ ของแกเขาไปที่บ้านพายุ
รัดแล้ว คุณหญิงท่านขอร้องให้อาเที่ยวตามตัวพวกแก”

เสี่ยหงวนหันมาพยักหน้ากับนายแพทย์หนุ่ม

“แกไปคนเดียวก็แล้วกัน แกเป็นหมอแกจะได้อช่วยรักษาพยาบาลได้เต็มมือ ไปหน่อย
เถอะวะพ่อคุณ”

นายแพทย์หนุ่มหน้าตาแดงกล้าด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ เขาเนิ่งคึดอยู่สักครู่ก็หันมาทาง
เจ้าแห้วแล้วยี่มให้เจ้าแห้ว

“แกช่วยไปรักษาอาแป๊ะแทนกันหน่อยเถอะวะแห้ว”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

ฮ้า รับประทานผมไม่ใช่หมอนี่ครับ”

“เอะนะ แกก็อยู่ใกล้ชิดฉันมานานแล้ว การรักษาคนไข้มันจะยากอะไรวะ ไปถึงก็วางท่านให้ฝั่งผายหน่อยเอาหูฟังตรวจดูหัวใจแล้วก็ตรวจชีพจร แล้วก็เขียนใบสั่งยาให้อาแป๊ะไว้เท่านี้ก็เสร็จเรื่อง”

“ครับ รับประทานเสร็จแน่ ๆ อาแป๊ะเสร็จแน่นอนถ้าฉันให้ผมไปรักษาแทนคุณหมอ”

พลก่อกับนายแพทย์หนุ่มอย่างป็นงานเป็นการ

“อย่ามัวพูดเล่นอยู่เลยหมอ อาแป๊ะเป็นญาติผู้ใหญ่ของเรา รีบไปบ้านพาทูรัดกันเดี๋ยวนี้แหละ อ้ายเสี่ยมันไม่สนใจกับอาแป๊ะก็ให้มันอยู่ที่นี่”

กิมหงวนหัวเราะแล้วลุกขึ้นยืน

“ไป-ไปไว้วัย ไปก็ไป กันนะคิดว่าอาแป๊ะคงไม่รอดแน่ รู้สึกว่าปีนี้แกออกแดดเต็มทหน้าฟันทาก็หักหมดปากถึงกับต้องตะบันน้ำกินแล้ว ข้าวต้มยังเคี้ยวไม่ออกต้องกินข้าวสวยว่า-ราคาญจริงไว้วัย กำลังมีความสุขก็มีเรื่องมาทำลายความสุข”

นิกรกับพล และ ดร. ดิเรกต่างลุกขึ้นยืน เจ้าคุณบัจฉริก ๆ ยกมือตบป่าเจ้หนอมคู่ขาของท่าน

“วันหลังมาใหม่แม่หนอม แหม-เธอใฝ่น้ำอบอะไรนะหมอลังเลย”

เจ้หนอมทำตากระชดกระช้อย

“ดิฉันแก่แล้วอย่ามาเกี้ยวดิฉันเลยคะ”

“อ้าว ฉันก็แก่เหมือนกันนี่นะ เราแก่ต่อแก่ค่อยคุยกันรู้เรื่องหน่อย”

เสี่ยหงวนล้วงกระเป๋าเสื้อเขี่ยทิยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งแล้วถามเจ้

หนอม

“ค่าเหล้าโซดากับแกลั่มเท่าไรจ๊ะเจ้”

เจ้หนอมกวาดตามองดูขวดวิสกี้อวดโซดาและจานกับแกลั่มเพียงแพลั็บเดียวก็ให้

คำตอบได้”

“๓๐๐ เท่านั้นแหละคะเสีย”

กิมหงวนนับธนบัตรได้ ๑๐ ฉบับก็ส่งให้เจ้หนอม

“เอ้า จ่ายสดดเชื่อเปื้อทวง ค่าเหล่า ๓๐๐ เหลือ ๗๐๐ แจกอีหนู ๔ คนนี้คนละร้อย อีก ๓๐๐ บาทเป็นของเจ้”

เจ้หนอมยิ้มแ้มแก้มแทบแตก กระจุกมือไหว้เสียหงวนอย่างนอบน้อมแล้วรับธนบัตรมาถือไว้

“ขอบคุณคะ เสียขา ถ้าหากว่าดิฉันมีขาประจำอย่างนี้สักห้าหกกรายเท่านั้น ดิฉันไม่จ้อใครเลยจริง ๆ นะคะ โดยมากล้วนแต่กระดุกขัดมันทั้ง ๆ ที่เป็นอาเสียกระเป่าหนักเหล่าก็กินแต่เหล่าไทยไม่กล้ากินเหล่าฝรั่งอย่างนี้”

เสียหงวนดึงเจ้หนอมเข้ามาออก

“เจ้จ๋า ว่าง ๆ เจ้ไปเที่ยวบางแสนกับฉันสักวันนะเจ้เนะ”

ถนอมตีแขนเสียหงวนเบา ๆ

“อู๊ อะไรก็ไม่รู้ ดิฉันแก่แล้ว เด็ก ๆ ของดิฉันถมไป”

อาเสียหัวเราะ

“มะพร้าวเนะยิ่งแก่ก็ยิ่งมันไม่ใช่หรือเจ้”

“ดิฉันไม่ใช่มะพร้าวนี้คะ”

พูดจบหล่อนก็หัวเราะ

“เชิญเถอะคะ อย่ารำไรอยู่เลย คุณลุงของอาเสียท่านกำลังไม่สบายมาก”

คณะพรรค ๔ สหายต่างรำลาเจ้หนอมด้วยความอาลัย แม่เทพธิดาทั้ง ๔ นางตามออกมาส่งที่หน้าตึก

มันเป็นเวลา ๒๑.๐๐ น. เศษ

ที่บ้าน “ไทยแท้” แห่งถนนพารุทิศสงบเงียบ แต่แสงไฟฟ้าส่องสว่างไปทั่วบ้าน ตามเวลาที่กล่าวนี้ท่านเจ้าสัวกิมไซกำลังนอนรอคอยมััจจุราชอยู่บนเตียงนอนแบบจีนภายในห้องนอนอันหรูหรา ซึ่งเครื่องประดับประดาห้องทุกชิ้นแบบจีนทั้งนั้น เจ้าสัวกิมไซเป็นชาวจีนที่เคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน และมีวัฒนธรรมจีนอย่างเคร่งครัด แกเคย

บอกกับเพื่อนฝูงของแกว่า คนที่ไม่มีวัฒนธรรมและระเบียบประเพณีย่อมไม่รู้ว่าเป็นชนชาติอะไรแกเป็นจีนแกก็ต้องทำอะไรทุกอย่างให้เหมือนอย่างคนจีนทั้งหลาย

ท่านเจ้าสัวป่วยกระเสาะกระแสะมานานแล้ว หลังจากกินปลากระเบนย่างเข้าไปเพียงตัวเดียว อดีตอันแสนรันทดที่เจ้าสัวลิ้มแล้วก็ปรากฏออกมาให้เห็นเป็นจุดสีแดงเล็ก ๆ ตามเนื้อตัว แล้วเจ้าสัวก็ป่วยเป็นไข้สามวันดีสี่วันร้ายเรื่อยมาในระยะหลังนี้ ชินแสจีนผู้รักษาลงความเห็นว่า ท่านเจ้าสัวป่วยเป็นโรคผอมแห้ง ได้จัดยาอย่างดีมาให้หลายเทียบ เข้าเครื่องยาแพง ๆ เช่น โสม, เขากวางอ่อน, ฆมดเชียง, สุรากับไก่, เจ้าสัวกินยาหลายเทียบก็ไม่หาย

ในที่สุดเจ้าสัวก็นอนซม ข้าวปลาอาหารกินไม่ได้ซื้อยามากินหลายขนานอาการก็ไม่ดีขึ้น เจ้าสัวรู้ว่าอาการป่วยของแกในคราวนี้ คงจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแน่นอน เพราะอายุของแก ๗๔ ปีพอดี แก่กว่านายพลแม่คอร่า ๔ ปี

ภายในห้องนอนของคนเจ็บ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ คุณหญิงวาดพร้อมด้วยแม่เสื่อทั้ง ๔ กำลังนั่งห้อมล้อมเตียงนอนดูอาการของเจ้าสัวก็มิใช่อย่างห่วงใย ท่านเจ้าสัวนอนหลับตา กระสับกระส่าย บางทีก็ร้องครางออกมาเบา ๆ

คุณหญิงวาดมีสีหน้าเคร่งขรึม ท่านกระซิบบอกเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เบา ๆ

“เห็นจะไม่ไหวเสียแล้วละเจ้าคุณ เสด็จมหาราชวังตั้งครอกเมื่อกี้ได้ยินไหมคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ยิ้มแหย ๆ

“ไม่ใช่เสด็จมหาราชวังหรือคุณหญิง ฉันสั่งขี้มูกนะ”

“อ้าว ยังงั้นหรือคะ เอ-เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ไปตามเจ้า ๔ คนนั้นนานแล้วจนปานนี้ยังไม่มาที่นี้ น่ากลัวคงจะไม่พบ”

พูดขาดคำ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ และเจ้าแห้วก็พากันเดินเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน กลิ่นเหล้าฟุ้งไปหมดทั่วห้อง นवलล่อเล่นงานผัวรักของหล่อนทันที

“ไปอยู่ที่ไหนมาคะเสี่ย”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ก็ไปกินเลี้ยงนะซี คุณอาท่านไปบอกว่าอาแป๊ะเจ็บหนัก พอรู้เข้าก็รีบพากันมานี้”

คนไข้ของเจ้าสัวกิมีไซ ๒ คน ช่วยกันยกเก้าอี้เหล็กเข้ามาในห้องหลายตัว ๔ สหาย กับเจ้าคุณปัจฉนีก ๗ ต่างนั่งลงบนเก้าอี้ที่นั่ง เว้นแต่เจ้าแห้วคนเดียวทรุดตัวนั่งพับเพียบ เรียบร้อยบนพรมปูพื้น ปรากฏล่าวกับผัวรักของหล่อน

“ช่วยดูอาแป๊ะหน่อยซีคะดิเรก ภาเอากระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์มาให้แล้ว อยู่บนโต๊ะข้างเตียงอาแป๊ะนั่นยังงี้ล่ะคะ”

นายแพทย์หนุ่มลุกขึ้นยืน เดินตบัตตูปะมาข้างเตียงนอนของคนไข้ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ หัวเราะหึ ๗

“แกไม่เคยมาเหล้ามากมายยังงี้เลยนี่หว่าดิเรก”

ดร. ดิเรกผื่นหัวเราะ

“ออไรน์ วันนี้ผมดื่มมากไปหน่อย แต่ว่า.....เนิบเว่อร์ไมน์ ถึงแม้ผมเป็นเมา สติผมก็ยังมีอยู่ ผมเคยกินเหล้ากับท่านมหาราชาจันทรกุमारพักหนึ่งตั้ง ๕๐ ขวด ยังไม่เมาเลยครับ”

ทุกคนพากันมองดูดิเรกเป็นตาเดียว นายแพทย์หนุ่มจัดแจงเปิดกระเป๋าหมอของเขา ออกหยิบหูกฟังออกมา แล้วหันมาถามจึ่งกลางคนหนึ่งซึ่งเป็นคนสนิทของเจ้าสัวกิมีไซนั่งจ้อง อยู่ริมห้องด้วยความห่วงใยนายของเขา

“อาลี้ม อาแป๊ะได้หมอกี่ไหนมารักษาหรือเปล่า”

นายลี้มยิ้มให้ดิเรกแล้วพูดไทยชัดเจนนเหมือนคนไทย

“เปล่าครับ เคยแต่ไปให้ชินแสจึ่งเขาแะและจัดยาให้มาเท่านั้น”

ดร. ดิเรกพยักหน้ารับทราบ ทรุดตัวนั่งบนเตียงคนไข้สวมหูกฟังไว้กับหูทั้งสองข้างจ้อง เครื่องฟังลงบนหน้าอกข้างซ้ายของเจ้าสัวกิมีไซ แล้วดิเรกก็สะดุ้งเฮือกร้องเอ็ดตะโรลั่น

“มายก็อด.....”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๗ ทำหน้าตื่น

“อะไรวะดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มมองดูเจ้าสัวกิมีไซอย่างแปลกใจแล้วก็หันมาทางท่านเจ้าคุณพ่อตาของเขา

“ແ່ລະຮັບ ຫົວໃຈຂອງອາແປ້ະເດັ່ນເປັນຈັ່ງຮຸ້ນບ້າຮັບ”

ນິກຣແທກປາກຫົວເຮາະຮື້ນດັ່ງ ໆ

“ໄມ່ໃຜໄວ້ຍ ກັນເຄາະກະດານເລ່ນຕ່າງຫາກ”

ປຣະໄພແຫ່ຮື້ນທັນທີ

“ບ້າ-ບ້າຄົນຝີທະເລອະໄກກໍ່ໄມ່ຮື້ນຳໃຫ້ເມອົວກວ່າຄົນກຳລັງເຈັບໄຂ້ອຳນາດນີ້ ນັ່ງກະດິກ
ເທົ່າເຄາະຈັ່ງຮຸ້ນອຳນາດໄດ້ ຫ່າງໄມ່ມີຄວາມຄິດເສີຍບ້າງເລຍ”

ດຣ. ດີເຣກທຳຕາບຣິບ ໆ ມອນດູນາຍຈອມທະເລ່ນອຳນາດເຮັດ ໆ ແລ້ວເຂາກໍ່ຕຣວຈຫົວໃຈແລະ
ຮື້ພຈຣຂອງທ່ານເຈົ້າສັ່ງຕໍ່ໄປ ດຣາວນີ້ທຸກຄົນເງິຍບກຣິບ ສັກຮຸ້ນຳດີເຣກກໍ່ເກັບຫຸ່ງຮື້ນໄສ່ກະເປົາ
ໄປເນຳຂອງນາຍແພທຸຍໄນຸ່ມຍິ່ມແຍ້ມແຈ່ມໄສ ຄຸນຮື້ນຮື້ນວາດກຳລັງຄາມທັນທີ

“ມີຮື້ນໄມ່ພອດີເຣກ”

ນາຍແພທຸຍໄນຸ່ມພັກເນຳ

“ອອໄຮ້ນີ້ ມີຮື້ນຕາຍ ໑໐໐ ເປອໄຮ້ເຮັດຮັບ”

ທຸກຄົນສະດູ່ງເສີຍໄປຕາມກັນ ເຈົ້າສັ່ງກິມໄສ່ລິມຕາຮື້ນມອນດູໂລກ ນ້ຳຕາໄຫລຄອນອ່ອຍ
ຕາທັ່ງສອງຂ້າງ

“ອາເມອ ອົວຮື້ນແນ່ຮື້ນ”

“ຮັບ ຫຳໃຈດີ ໆ ເຄອະຮັບ ອາແປ້ະກຳລັງຈະສິ້ນໃຈຕາຍກາຍໃນ ໑໐ ນາທີນີ້”

ເຈົ້າສັ່ງຮື້ນໄສ່ໄສ່

“ອາເມອ...ອົວກັວຕາຍໄວ້ຍ ອົວຍັ່ງໄມ່ອຳນາດຕາຍ”

ອາເສີຍພູດເສີຍຮື້ນທັນທີ

“ອາຍຸດັ່ງ ໗໐ ກວ່າແລ້ວ ຈະອຳນາດໄປທຳໄມ່ອື່ກເລ່າອາແປ້ະຈະໃຫ້ທຳສວງຮື້ນແບບໄນແລະຈະ
ໃຫ້ເອົາໄປໄວ້ທີ່ໄນ ປ່າຮື້ນຈິນຂ້າງວັດດອນຮື້ນຈະໃຫ້ໄປໄວ້ທີ່ເຂາເມືອງສລ”

ເຈົ້າສັ່ງເອັດຕະໂຣລິນບ້ານ

“ອົວຍັ່ງໄມ່ຕາຍ ແຄອຳນາດແຂ່ງຮື້ນຈະບອກໃຫ້ ຄົນຈິນໄສ່ ເຮາຍັ່ງໄມ່ຕາຍເສີຍຄຳພູກແຂ່ງ
ເສີຍ ເກົ່າເຈັ່ງ”

คณะพรรค ๔ สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน อาเสี้ยยกมือไหว้ลู้งของเขาแล้ว
หัวเราะ

“ถามจริง ๆ เถอะน่าอาแป๊ะ อาแป๊ะแกลั้งเจ็บหรือเจ็บจริง ๆ”

ท่านเจ้าสัวร้องไห้โฮ

“เจ็บจริง ๆ โว้ย เยียะโคจ่าไปแก้งทำเป็งเจ็บ”

เสี้ยหงวนทุดตัวนั่งข้างเจ้าสัว แล้วยกมืออุตจมุ๊กทำหน้าเบ้ รีบลุกขึ้นยื่นหันมาพูด
กับนิกร

“ยังไม่ทันตายเลยโว้ย เหม็นเน่าหึ่งไปแล้ว น่ากลัวเครื่องในคงจะชำรุดหมด”

คุณหญิงวาดจู้ปากทำตาเขียวกับเสี้ยหงวน

“พูดบ้าอะไรนะพ่อหงวน เอ-แกนี่ซั๊กจะเอาใหญ่แล้ว”

เจ้าสัวสะอื้น ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“คงมั่งรียาคับ อาคุณหญิง มั่งพูกให้ผมเสียจายผมจี้ไต่ตายเร็ว ๆ”

แล้วเจ้าสัวก็ร้องไห้ ค่อย ๆ พยุงกายลุกขึ้นนั่ง พยักหน้าเรียกนายพัชรภรณ์

“อาพงโว้ย มานี่”

พลลุกขึ้นทำหน้าที่น ๆ เดินมานั่งบนเตียงข้างเจ้าสัว

“อาแป๊ะจะใช้ให้ผมทำอะไรครับ”

เจ้าสัวยิ้มเศร้า ๆ มองดูพลด้วยความรักและเอ็นดู

“ลื้อมั่งลี้มากอาพง ไม่ใช่กลางก็เหมื่องกลาง อื้อสั่งลื้อไว้หน่อย อื้อจิตายลื้อว อา
แป๊ะรู้ตัวลื้อนอยงังก็ต้องตาย ไม่ตายวันนี้พຼ່งนี้ก็ต้องตาย พຼ່งนี้เยียะไม่ตายปีหน้าปีโน่งเยียะ
ต้องตาย อาพงโว้ย ถ้าอื้อตายลื้อช่วยบอปกป้องแป่งมาเอาศพอื้อไปล้วย อย่าทิ้งไว้ให้เหม็ง
หน้าเลย อ้ายหงวนมันคงไม่ช่วยทำศพอื้อหรอก”

คราวนี้เสี้ยหงวนซั๊กสงสารลู้งของเขา รีบลุกขึ้นเดินเข้ามายืนข้างเตียงทำตาแดง ๆ
เหมือนกับจะร้องไห้

“อาแป๊ะ”

เจ้าสัวค้อนควับ

“มาเรียกอ้วทำลาย”

เสียหวงนยืมแห้ง ๆ

“อาแป๊ะอย่างวิตกอะไรเลยน่า ฉันเป็นหลานทั้งคนถ้าอาแป๊ะตายฉันจะทำศพอาแป๊ะให้สวนที่เดียว ขออนุญาตเทศบาลทำเมรุกลางเมืองที่สนามหลวง มีมหรสพ ๗ วัน ๗ คืน ยอมให้งบประมาณ ๒ ล้าน ถ้าเงินฉันมีไม่พอฉันจะยืมคุณอานี่คนละล้าน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ แยกเขี้ยว

“เดี๋ยวก็โดนถ้วยแก้วขว้างหน้าเท่านั้นเอง จะพูดจะคุยอะไรทำไมถึงต้องมาแวงเอาฉันเข้า”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ว่า

“อย่างนี้เขาเรียกว่าทลิ่งไม่รู้จักกาลเทศะ”

เจ้าสัวกิมีไซหัวเราะชอบใจ

“จริง ๆ ครับเจ้าคุณ อ้ายหวงนมันทลิ่งมาก”

อาเสียค้อนลุงของเขา

“นี่หรือคนเจ็บ หัวเราะร่วนเป็นไขเค็มเขี้ยว”

พูดจบกิมีหงวนก็ผลักเจ้าสัวกิมีไซลงนอนบนเตียง

“นอนนิ่ง ๆ เกอะน่าอาแป๊ะ”

“อูย มึงผักกูดแรง ๆ ยังงี้ล่ายเรอะ ดึกหาย.....หลังแทบหัก อูย.....”

คณะพรรค ๔ สหายต่างนั่งเฝ้าดูอาการของเจ้าสัวกิมีไซ จนกระทั่ง ๒๒.๐๐ น. เศษ มัจจุราชก็เอื้อมหัตถ์เข้ามาใกล้ท่านเจ้าสัวผู้ชราภาพ เจ้าสัวร้องครางเบา ๆ บางทีก็อ้าปากปะหงับ ๆ

คุณหญิงवादซึกใจไม่ตีรีบบอกนายแพทย์หนุ่ม

“พ่อดิเรก ช่วยหน่อยซี”

นายแพทย์หนุ่มยกไหล่แล้วแบมือ

“ผมช่วยไม่ได้ครับ ผมบอกแล้วอาแป๊ะไม่มีทางรอด”

นวลลอลอร้องไห้กระซิก ๆ

“โอ-อาแป๊ะ น่าสงสารเหลือเกิน”

ลมส่ว่านทำให้เจ้าส่วกิมไซสะดั่งเฮือกบิดตัวไปมาปากคอเบี้ยวบุดผิดปกติน้ำลาย
พุ่มปาก แยกมือทั้งสองไขว่คว้าอากาศ พยายามพูดอะไรก็พูดไม่ออก ทุกคนได้ยินเสียง
เศลขม่วางว่วตี่ขึ้นดั่งคร้อก ๆ นัยน์ตาของท่านเจ้าส่วเหลือกลาน คุณหญิงวาดลุกขึ้นเดินมา
ที่เตียงคนไข้ก้มลงกระชิบบอกทางสุคติให้เจ้าส่ว

“พระอรหัง เจ้าส่ว พูดซี...พระอรหัง”

เจ้าส่วกิมไซยกมือขึ้นประสานกันที่หน้าอก แล้วฝืนใจพูดออกมา

“พระมีหาง.....พระมีหาง”

คุณหญิงวาดทำคอย่นกลืนน้ำลายเอื้อก

“นั่นมันลิงไม่ใช่เรอะ”

ท่านส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่นห้อง

“พระมีหางมีอย่างที่ไหนกันเจ้าส่ว”

เจ้าส่วกิมไซค้อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูคุณหญิงวาด

“ขอโทษที่ผมฟังไม่ทู่หนัก ว่ายังงัยครับ”

คุณหญิงพูดเสียงหัวเราะ

“พระอรหัง”

เจ้าส่วพยักหน้ารับทราบ

“พระอรหัง.....พระอรหังจ่า ช่วยอื้อล้วย โอย-เจ๊กหนอชาสี่โห่งลักชิกโป๊ยกั๊กจับ
.....จับอืดจับยี่จับชาจับสี่”

อาเสี่ยหัวเราะก้าก

“อะไรอาแป๊ะ”

เจ้าส่วทำปากหมุบหมิบ กระตุกอืด ๆ น่าสงสาร แก้วรองอุทานออกมาคำหนึ่ง แล้ว
วิญญานอันเก่าแก่เกือบหนึ่งศตวรรษก็เลื่อนลอยจากร่าง อนิจจาวตสังขาร เจ้าส่วกิมไซ
ญาติผู้ใหญ่คนเดียวของเสี่ยหงวนสิ้นใจตายแล้ว ทุกคนเงียบกริบเต็มไปด้วความเศร้า
สลดใจ

กิมหงวนถอนหายใจโล่งอก หันมาพูดกับนายแพทย์หนุ่ม

“แกหลับเสียได้ค่อยยังชั่วหน่อย”

ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ใช่หลับโวย”

“หา”

เสียงหวนอุทานเสียงลั่น

“ไม่ได้หลับ...”

“เออ อ่าแป๊ะแกม่องเท่งแล้ว”

เสียงหวนอ้าปากหวอ หันมามองดูลุงของเขาแล้วอาเสี่ยก็ร้องไห้โฮ นั่งลงบนเตียงก้ม

ตัวลงกอดศพท่านเจ้าสัว

“ฮือ ๆ ๆ ๆ โห ๆ ๆ ๆ เห็นหน้ากันหลัด ๆ ตายเสียแล้ว โห ๆ ๆ ๆ”

คุณหญิงวาดยกมือตบปากกิมหงวน

“หักห้ามใจเสียบ้างเถอะพ่อหงวน ความตายมันเป็นของธรรมดาโลก แม้แต่พระบรม

ศาสดาของเรายังไม่พ้นนิพพาน”

กิมหงวนถอนสะอื้น เหยหน้าขึ้นมองดูคุณหญิงวาด

“ผมร้องไห้เพราะกลัวว่าแป๊ะแกจะฟื้นนะครับ ฮือ ๆ ๆ”

คราวนี้ คุณหญิงวาดยกมือเชกกะบาลเสียงหวนเต็มเหนี่ยวเสียงดังโป๊กลั่นห้อง

“นี่แน่ะอ้ายเวร”

อาเสี่ยหัวเราะ ลูกขึ้นหยิบผ้าห่มสีแดงผืนใหญ่ออกมาคลุมร่างให้ลุงของเขาซึ่งไม่มี

วันที่จะได้เห็นหน้ากันอีก แล้วกิมหงวนก็พูดกับคณะพรรคของเขา

“คนแก่ง่อมขนาดอาแป๊ะอยู่ไปก็จริงแต่จะทรมานตัวเองเปล่า ๆ เดียวนี้แกชี้หลังชี้

ลิ้มแม้กระทั่งบางทีก็ไม่ว่าตัวเองชื่ออะไร เดือนหนึ่ง ๆ แกจ่ายเงินเดือนให้ลูกจ้างตั้ง ๑๐

หน เพราะเข้าใจว่ายังไม่ได้จ่าย กินข้าวแล้วก็บอกว่ายัง ตายเสียได้หมดเวรหมดกรรมเสียที”

๔ นางน้ำตาคลอหน่วยไปตามกัน คุณหญิงวาดก็อดร้องไห้ไม่ได้ เพราะเจ้าสัวกิมไซ

กับท่านรักใคร่ชอบพอกันมาก เปรียบเหมือนญาติอันสนิท กิมหงวนกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓

ต่างผลัดกันเข้ามากราบขมาศพท่านเจ้าสัว แล้วนวนลออกก็พาเพื่อน ๆ ของหล่อนเข้ามากราบศพเช่นกัน ส่วนท่านผู้ใหญ่นั้นทั้ง ๓ เพียงแต่ยกมือไหว้

“เฮ้อ-ไปสู่ที่สุคติเถอะคะเจ้าสัว”

คุณหญิงวาดพูดเบา ๆ

“คนเราแก่แล้วมันก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น อีกไม่ช้าเจ้าคุณของฉันก็คงจะตามเจ้าสัวไปอีกคนหนึ่ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ สะดุ้งเฮือกเหมือนกับถูกเข็มแทงหันมาทำตาเขียวกับภรรยา ยอดรักของท่าน

“คุณหญิงนะซีตาย ฉันยังแข็งแรงอยู่ละ”

คุณหญิงยิ้มแค่น ๆ

“แข็งแรง ทำอะไรนิดก็เหนื่อย เจ้าคุณนั่นแหละต้องตายก่อนดิฉัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เม้มปากแน่น

“เออ ฉันตายเมื่อไรฉันจะมาหักคอคุณหญิง”

“ดิฉันก็เหมือนกัน ดิฉันตายเมื่อไรดิฉันเป็นต้องเอาตัวเจ้าคุณไปเมืองผีด้วย”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ โบกมือห้าม

“อย่าทะเลาะกันเลยครึบ เดี่ยวจะเกิดแจกหมากแจกมีดกันขึ้น มาปรึกษากันในเรื่องศพเจ้าสัวก็มิใช่ดีกว่า พวกเราจะต้องร่วมมือกันเป็นเจ้าภาพ”

นนทาเห็นฟ้องด้วย

“ถูกแล้วคะ เจ้าสัวก็เท่ากับเครือญาติของเรา ต้องทำศพให้สมเกียรติ”

ประภาพุดเสริมขึ้น

“แต่ว่า...อาแป๊ะแก่เป็นเงินนี่คะ เราจะต้องทำตามธรรมเนียมเงิน แทนที่จะเผาก็ต้องฝังไว้ในฮวงซุ้ย”

คราวนี้ทุกคนเห็นฟ้องกับประภาพาทันที ต่างคนต่างพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ คุณหญิงวาดให้ความเห็นว่า ต้องแล้วแต่กิมหงวน เพราะอาเสียเป็นเจ้าภาพอันแท้จริงสำหรับศพของเจ้าสัวก็มิใช่

เสียหงวนว่า

“ตามธรรมเนียมจีนนะครับ เขาใช้ฝังไม่ใช่เผาอย่างที่คุณประภาว่าถูกแล้ว ผมคิดว่าศพอาแป๊ะเราควรทำทั้งประเพณีไทยและจีน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พยักหน้า

“แกจะเอายังไงล่ะ บอกให้รู้จะได้เตรียมตัวช่วยเหลือกัน”

กิมหงวนนิ่งอึ้งไปสักครู่

“เอาอย่างนี้ก็ได้ครับ ตั้งศพบำเพ็ญกุศลที่บ้าน ๗ วันมีสวดพระอภิธรรมคืนหนึ่ง และสวดกงเต๊กคืนหนึ่งสลับกันไป เมื่อครบ ๗ วันแล้วนำไปฝังที่ฮวงซู่ยป่าช้าจีน ทำฮวงซู่ยขนาดพอคู่ได้ ต่อไปผมจะไปสร้างฮวงซู่ยถาวรอย่างหรูหราที่ภูเขามือเมืองชล แล้วก็แห่ศพอาแป๊ะไปไว้ที่นั่น ชาวจีนเขาถือว่า ถ้าเราทำให้ผู้ตายอยู่สบาย เป็นต้นว่าที่นั่นน้ำไม่ท่วม อากาศดี ไม่มีเสียงอีกที่กวนหู วิญญาณของผู้ตายก็จะช่วยให้ลูกหลานที่อยู่ข้างหลังทำมาค้าขึ้น”

ทุกคนเห็นพ้องด้วยกับเสียหงวน แล้วก็ปรึกษาหารือกันต่อไป กิมหงวนกะงบประมาณทำศพสองแสนบาท ชี้แจงให้ฟังว่าคนจีนต้องใช้จ่ายเงินค่าทำศพเปลืองมาก เพราะมีการเลี้ยงกันตะพึดไป ใครมาช่วยงานก็ต้องเลี้ยง นอกจากนี้ ยังจะต้องจ่ายค่าพาหนะให้เขาทุกรายไป อันเป็นประเพณีแต่ดั้งเดิม

คุณหญิงวาดกล่าวกับเสียหงวน

“เอาละ สองแสนก็สองแสน อา ๒ คนยินดีช่วยเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท”

กิมหงวนยกมือไหว้

“ขอบคุณครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ กล่าวขึ้นบ้าง

“สำหรับอาอาจะช่วยเหลือ ๒๐,๐๐๐ บาท”

เสียหงวนยกมือไหว้เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ทันที

“เป็นพระคุณอย่างยิ่งเชียวนะครับ นึกว่าเราทำบุญร่วมกัน เกิดชาติหน้าผมจะได้ล้อคุณอาอีก”

ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ทำปากหมุบหมิบด่ากิมหงวน ดร. ดิเรกสบตากับอาเสียเขาก็
พูดขึ้น

“กันกับประภาช่วยเงินแก ๒๐,๐๐๐ บาท”

อาเสียพยักหน้า

“ขอบใจมากเพื่อนรัก เอาไว้แกตายกันจะช่วยศพแกสักแสนบาท”

ดิเรกทำคายน

“ยังไว้ย กันยังไม่ตายง่าย ๆ หรอกน่า”

กิมหงวนหัวเราะขอบใจ หันมาพยักหน้ากับนายพัชรารมณณ์เพื่อนเกลอของเขา

“แกจะช่วยทำศพอาแป๊ะเท่าไรล่ะ”

พลตอบโดยไม่ต้องคิด

“กันกับฉันให้ ๒๐,๐๐๐ เหมือนกัน”

“เออ ดีไว้ยกันจะได้ชักทูน้อยหน่อย คราวนี้คงจะได้เงินช่วยจากเพื่อนฝูงมาก
ทีเดียว”

แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นิกร

“เฮ้-ว่าไง แกจะช่วยสักเท่าไรก็ว่ามา”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“อย่าเพิ่งรู้เลยวะ เดี่ยวคนอื่นเขาจะหาว่ากันหักหน้าเขา ความจริงอาแป๊ะก็เท่ากับ
ลุงแท้ ๆ ของกัน”

“เถอะน่า ไม่มีใครเขาว่าอะไรแกหรอก จะช่วยสักเท่าไรกันล่ะกันจะได้กะ
งบประมาณไว้เลย ขณะนี้ได้เงินช่วยจากพวกเราแสนหนึ่งหมื่นแล้ว คุณอาหญิงห้าหมื่น เจ้า
คุณอาปัจจุบันนี้ ๕ สองหมื่น อ้ายพลกับอ้ายหมอคคนละสองหมื่นรวมแสนหนึ่งหมื่นพอดี”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วย่น แล้วพูดหน้าตาเฉย

“กันยินดีช่วย ๑๐ บาท”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน

“อะไรก็ไม่รู้บ้าจริงเชียว”

ประไพเอ็ดตะโร

“มีอย่างที่ไหน ช่วยเงินทำศพอาแปะของเราเพียง ๑๐ บาท”

“อ้าว ก็พี่ศรัทธาแค่นั้นนี่นา การทำบุญเขาบังคับกันเมื่อไรละ แล้วแต่ใจศรัทธาต่างหาก”

ประไพค้อนควับแล้วพูดกับเสี่ยหงวน

“ดิฉันช่วย ๑๐,๐๐๐ บาทคะเสี่ยคะ กรเขาช่วย ๑๐ บาทก็ช่างเขาเถอะ”

กิมหงวนยกมือเกาศีรษะแกร๊ก ๆ มองดูหน้านิกรอย่างหมั่นไส้

“ลำบากนักแกจะช่วยหาหอกอะไรกันวะ ๑๐ บาทนะ ค่ากระดาษเงินกระดาษทองก็ไม่พอแล้ว”

นิกรหัวเราะ

“ยังงั้นกันกับคุณแม่ประไพคนละหมื่นบาทก็แล้วกัน”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วคณะพรรค ๔ สหายกับท่านผู้ใหญ่ก็ปรึกษารื้อกันถึงเรื่องที่จะทำศพเจ้าสัวกิมไซ ภายในบ้าน “ไทยแท้” เสี่ยร้องให้คร่ำครวญของคนที่ใช้ชายหญิงตั้งไปทั่วบ้าน ทุกคนต่างเข้ามากราบศพและพิลาปรำพันถึงพระคุณของเจ้าสัวผู้ล่วงลับไปแล้ว อาเสี่ยกิมหงวนตั้งใจว่าเขาจะทำศพลุงของเขาอย่างดีที่สุด

ในที่สุดศพของเจ้าสัวกิมไซผู้เป็นลุงของอาเสี่ยกิมหงวนก็ถูกนำไปบรรจุไว้ที่ฮวงซุ้ยป่าช้าจีนข้างวัดดอนหลังจากตั้งศพบำเพ็ญกุศลที่บ้านพาหุรัดครบ ๗ ราตรี กิมหงวนต้องใช้จ่ายเงินเกือบ ๓๐๐,๐๐๐ บาทในการนี้ แต่เนื่องจากอาเสี่ยเป็นคนหบดีผู้มั่งคั่ง เป็นนักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่ในวงการค้าของประเทศไทย เสี่ยหงวนจึงได้รับเงินช่วยจากมิตรสหายและวงศาคณาญาติถึง ๕๖๐,๐๐๐ บาท เป็นอันว่ามรดกกรรมของเจ้าสัวกิมไซช่วยให้กิมหงวนมีกำไรเกือบสามแสน เป็นธรรมดาอยู่เองที่คนมีเงินทำอะไรก็จะไม่ต้องควักกระเป๋าตัวเอง

ตอนแรกกิมหงวนตั้งใจจะสร้างฮวงซุ้ยที่ป่าช้าจีนแต่พอดูได้ ครั้นแล้วเมื่อนึกถึงเกียรติของเขา อาเสี่ยก็ต้องสร้างฮวงซุ้ยอย่างหรูหราในเนื้อที่ดิน ๖ ตารางวา ค่าที่ดินและค่าก่อสร้างฮวงซุ้ย ๖๗,๐๐๐ บาท วันที่แห่ศพจากบ้านพาหุรัดไปป่าช้าจีนมีรถเก๋งเข้าขบวนแห่ถึง ๑,๒๐๐ คัน ตำรวจจราจรต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย แต่ก็ได้รับเงินค่าเบี่ยงเลี้ยงพิเศษ

ที่เสียหวนจ่ายให้คนละ ๕๐๐ บาท หนังสือพิมพ์หลายฉบับลงภาพถ่ายขบวนแห่และเสนอข่าวเหมือนกับว่าเป็นการแห่ศพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุค

จากงานศพเจ้าสัวกิมีไซ อาเสี่ยกิมีหวนกับนวนลลออเหน็ดเหนื่อมาก โดยเฉพาะนวนลลออพอเสร์จงานก็เป็นใช้หัวดงอมแถม

ตอนเช้าวันนั้น

ในราว ๗.๓๐ น. ขณะที่เสียหวนกำลังนั่งโกนหนวดเคราอยู่ในห้องน้ำอันหรูหรา เจ้าแห้วก็บุกเข้ามาในห้อง กิมีหวนหันควับมาทางเจ้าแห้วทันที พอแลเห็นหน้าเจ้าแห้วเขาก็ดีือดดาล

"ปู่ไ้ เดี่ยวพ่อเชือดคอเสียด้วยมีดโกนเล่มนี้เลย ดันหลังเข้ามาได้ นี่มันห้องน้ำไว้ยถ้าเผื่อขำนุงลมหม่มฟ้าอยู่แจะว่ายังไง"

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

"รับประทานผมไม่ถือหรอกครับ เราผู้ชายด้วยกันไม่เป็นไรหรอกครับ รับประทานที่ญี่ปุ่นผู้หญิงกับผู้ชายยังแก้ผ้าอาบน้ำรวมกันได้"

อาเสี่ยหัวเราะ

"ทำไมมีงูล่ะ"

"รับประทานจำซี่ปากเขามาเล่าครับ คุณชายลูกคุณพระวิเศษ ๆ แกล่ให้ฟัง"

อาเสี่ยโกนหนวดต่อไป

"แล้วเสือกกะเร่อกะรำเข้ามาทำไม"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานมีตาแป๊ะแก่ ๆ คนหนึ่งมาหาอาเสี่ยครับ"

"วะ ใครกันไว้ยมาหาแต่เช้าเชียว"

"ยังไงก็ไม่ทราบครับ รับประทานไม่เคยเห็นหน้า แต่ว่าแต่งกายเรียบร้อยตามแบบคนจีน และพูดภาษาไทยชัดเจนนมาก"

"เอ-ใครหว่า"

แล้วอาเสี่ยก็ลุกขึ้นวางมีดโกนลงบนหิ้งกระจก

"เอ็งลงไปก่อน บอกเขาว่าข้าขอเวลาแต่งตัวประเดี๋ยวหาธุระหรือนำชาไปต้อนรับ
เขาด้วย"

เจ้าแห้วรับคำสั่งพาตัวเดินออกไปจากห้องน้ำ และหลังจากนั้นในราว ๕ นาที เสี่ยหง
วนก็ลงมาจากชั้นบนของตัวตึก เขาแต่งกายเรียบร้อย กางเกงขายาวสีขาวสกินสีขาวยืดแพรว
แขนยาวสีเดียวกัน เมื่อเข้ามาในห้องรับแขกอันโอโถงของบ้าน "พัชรภรณ์" กิมหงวนก็
หยุดชะงักจ้องตาเขม็งมองดูชายชราคนหนึ่ง ซึ่งเขาจำได้ว่าเป็นนายป่าช้าเงินนั่นเอง

ชายชรายกมือไหว้เสี่ยหงวน และพูดกับกิมหงวนด้วยภาษาไทย

"สวัสดีครับเสี่ย"

"อ้อ สวัสดีอาแป๊ะ"

แล้วกิมหงวนก็ตรงเข้ามานั่งบนเก้าอี้ริมตัวหนึ่ง

"อาแป๊ะมีธุระอะไรเกี่ยวกับอ้าวหรือ"

ชายชรารีบพูดโดยเร็ว

"ผมมีข่าวร้ายจะมาบอกให้เสียทราบครับ ศพของเจ้าสัวกิมไซ่ถูกผู้ร้ายลักเอาไปแล้ว
เมื่อตอนดึกคืนที่แล้วมานี่เอง"

กิมหงวนใจหายวาบใบหน้าซีดเผือด

"หาว่าไงนะแป๊ะ ศพลุงอ้าวถูกขโมยไปจากฮวงซุ้ย..."

"ถูกแล้วครับ ผมรู้เรื่องเมื่อเช้ามีดีนี่เอง ผมเดินเล่นตอนเช้าเห็นฮวงซุ้ยเจ้าสัวกิมไซ่
ถูกมัดประตูปัง มีเศษอิฐเศษปูนตกอยู่เรียวดกก็ตกใจรีบเข้าไปดู หนีบศพเจ้าสัวหายไปแล้ว
ผมก็เลยรีบแต่งตัวมาหาอาเสี่ยที่นี่"

อาเสี่ยชบگرامกรอด นัยน์ตาของเขาแวววโรจน์ ตามประเพณีของจีนนั้นการลักขโมย
ศพหรือเพียงแต่เคลื่อนย้ายศพย่อมเป็นการดูหมิ่นกันอย่างยิ่งร้ายกาจถึงกับยกพวกฆ่ากันเป็น
ศัตรูกันตลอดชีวิต เสี่ยหงวนตัวสั่นเทาเพราะความโกรธ ใบหน้าถมึงทึงน่ากลัว เขาเข้าใจ
ผิดคิดว่าพวกเจ้าของศพข้างเคียงคงอิจฉาในความมั่งมีของเขาจึงแก่งแย่งศพของเขา
ไปไว้ที่อื่น ทั้งนี้ยอมทำให้วิญญาณของเจ้าสัวกิมไซ่เดือดร้อน

"โอ๊ย..."

อาเสี่ยคราง

"มันทำกับอ้วถึงเพียงนี้เชียวหรือ เรื่องมันต้อง...ซ่ากันแน่นอน อาแป๊ะพอจะรู้อ่างใหม่กว่าใครเป็นตัวการในเรื่องนี้ ฮี้ม-ดูถูกกันมาก พวกอ้วแซ่เบ๊ทั้งหมดจะขอเป็นศัตรูกับมันจนวันตาย"

นายป่าช้าหน้าจ้อย ชักเสียวขวัญเมื่อแลเห็นกิริยาท่าทางของกิมหงวนดูร้ายเหมือนกับคนวิกจริต

"ผมไม่อาจจะทราบได้หรอกครับว่าคนร้ายรายนี้เป็นใคร ผมเกือบจะไปแจ้งความตำรวจแล้ว แต่เกรงว่าหนังสือพิมพ์จะลงข่าวอื้อฉาวทำให้อาเสี่ยต้องเสียเกียรติ"

"เออ จริง ๆ อาแป๊ะ ขอบใจมากที่อาแป๊ะนึกถึงความเสียหายของอ้ว แต่ว่าอย่างไรก็ตาม อ้วจะต้องสืบหาตัวคนร้ายรายนี้ให้ได้ อย่างน้อยมันจะต้องคบคิดกันไม่ต่ำกว่าห้าหกคน เพราะถ้าคนสองคนมันคงแบกศพไปไม่ได้ปานนี้ลุงของอ้วกำลังขึ้นอดีตที่เดียว"

"นั่นนะซีครับ พวกคนร้ายคงหลายคน"

นายป่าช้าเห็นพ้องกับกิมหงวน

อาเสี่ยขบกรามกริ้วม ๆ

"ฮี้ม คอยดูนะ จับตัวได้ต้องซ่ามันแน่ ๆ เล่นข่มเหงน้ำใจกันอย่างนี้ใครจะไปยอม"

แล้วอาเสี่ยก็คำรามลั่นห้อง

"หรือลือร่วมคิดกับมัน"

นายป่าช้าเย็นวาบไปหมดทั้งตัว

"เปล่า-เปล่าเลยครับเสี่ย ผมสาบานได้"

เสี่ยหงวนเค้นหัวเราะ

"ดีแล้ว อ้วกับพรรคพวกของอ้วจะสืบสวนเอง ล้อกลับไปเถอะอาแป๊ะ ประเดี๋ยวอ้วจะไปตีป่าช้าเพื่อสืบสวนร่องรอยอะไรบางอย่าง แป๊ะอย่าเพิ่งแพ่งพรายเรื่องนี้ให้ใครรู้เชียวนะ"

"ครับ ครับ ผมยังไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลย ผมลาละครับเสี่ย"

พูดจบนายป่าช้าก็ยกมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

กิมหงวนรีบรับไหว้ แล้วลุกขึ้นเดินมาส่งนายป้าช้าที่หน้าตึก อารมณ์ของอาเสี่ยเดือด
พล่าน เขาไม่เคยโกรธแค้นใครเหมือนครั้งนี้ เสี่ยหงวนเดินกลับเข้ามาในห้องโถง ได้ทราบ
จากสาวใช้คนหนึ่งว่า คณะพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่กำลังชุมนุมกันอยู่ในห้อง
รับประทานอาหารเพราะได้เวลาอาหารเช้าแล้ว เขารีบตรงไปยังห้องรับประทานอาหารทันที

"เกิดเรื่องแล้ว"

กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่นห้อง

"เกิดเรื่องใหญ่แล้วว๊าย ฮี้ม-ต้องฆ่ามันให้หมด ฆ่ามันให้ตาย ฮี้ม...แฮ...กูโกรธว๊าย"

ทุกคนต่างจ้องมองดูเสี่ยหงวนเป็นตาเดียว คุณหญิงวาดชักหน้าเสี่ย พุดกับเจ้า
คุณปัจจุบันิก ๆ เบา ๆ

"เมื่อวานก็ยังมีดี ๆ อยู่นี่คะ"

อาเสี่ยทำคายน

"เปล่า ผมไม่ได้บ้าหรอกครับ มันมีเรื่องที่ทำให้ผมจะต้องกลายเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย
แต่ผมไม่แคร์ ผมจะต้องแก้แค้นให้จงได้ อย่างมากผมก็ถูกศาลพิพากษาประหารชีวิต
เท่านั้น"

นวลลอลอดอนหายใจหนัก ๆ

"เรื่องราวมันเป็นยังไงกันคะเสี่ย อยู่ ๆ ก็อะอะบึ้งบึ้ง ช่างไม่รู้จั๊กเกรงอกเกรงใจคุณ
อาท่านบ้างเลย"

อาเสี่ยทำตาเขียวกับเมียของเขา

"อย่า-อย่าพุดมาก เดี่ยว...ปู่-เดี๋ยวตายทั้งกลมเลยพับผ่า"

นวลลอลอดแทนที่จะเกรงกลัวกลับหัวเราะหึ ๆ

"แหม-ดูจริงนะ ประเดี๋ยวแม่แพนด้วยเหยือกน้ำเลย"

กิมหงวนถอยกรูด เดินมานั่งบนเก้าอี้ระหว่างพุดกับนิกร เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กล่าว
ถามอย่างเป็นทางการเป็นการ

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือวะ อ้ายหลายชาย"

อาเสี่ยแหม่ปากแน่นขบกรามกรอด ๆ

"เดี๋ยวครับ ให้ผมหายโมโหเสียก่อน มันแค้นจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว"
นิกรยัดขนมปังทาเนยชิ้นหนึ่งใส่ปากกิมหงวนทันที
"อ๊า-โมโหนักกินขนมปังเสียหน่อย"
เสียหงวนหันคว่ำมาทางนายจอมทะเล้น
"อย่าน่า เสื่ออยู่ดี ๆ อย่าเอาไม้มาเหยงเหยงเลยวะดีไม่ตีจะเกิดฆาตกรรมกันขึ้น"
พลหัวเราะหึ ๆ มองดูหน้ากิมหงวนอย่างขบขัน
"อะไรของแกวะอ้ายเสีย ใครทำให้แกมีอารมณ์คลุ้มคลั่งไปอย่างนี้"
กิมหงวนผิวกายเบา ๆ ปลอบใจตัวเอง แล้วก็มองดูหน้าท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม
"นายสุสานที่ป่าช้าจีนเขามาหาผม บอกกับผมว่าศพอาแป๊ะที่บรรจุไว้ในฮวงซุ้ยถูก
คนร้ายลักเอาไปแล้ว"
ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน
"หา อะไรกันพ่อหงวน"
คุณหญิงวาดพูดเร็วปรือ
"มันจะเป็นไปได้ยังไง ศพเจ้าสัวนะริถูกคนร้ายลักเอาไป"
"ครับ ถูกแล้ว"
กิมหงวนขบกรามพูด
"ผมเข้าใจว่าพวกเจ้าของศพที่เอาศพไว้ใกล้ ๆ ศพอาแป๊ะเกิดอิทธิฤทธิ์ใน
หรรษาของฮวงซุ้ยอาแป๊ะก็เลยแก่งทำลายประตูฮวงซุ้ยเอาศพอาแป๊ะไปซ่อน"
คราวนี้นวลล่อหน้าซีดเผือดทันที
"ตายจริง ทำไม่ถึงเป็นเช่นนี้ไปได้"
อาเสี่ยวว่า
"ก็มันเป็นไปแล้วนี่นวล เรื่องมันเป็นการดูหมิ่นข่มเหงกันอย่างร้ายกาจ เสียจะต้อง
พยายามทุกวิถีทางสืบหาเอาตัวการให้ได้ ไม่มีอะไร...รู้ตัวเสียต้องฆ่ามันเสีย"
เจ้าคุณปัจฉิม ๕ นั่งฟังอย่างสนใจ แล้วท่านก็กล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เพื่อนรัก
ของท่าน

"ทางจีนเขาถือนักในเรื่องเช่นนี้ เพราะทำให้วิญญาณของผู้ตายไม่ได้รับความสงบสุข เอ-หรือว่าผู้ร้ายมันเห็นว่าเจ้าหงวนผู้เป็นเจ้าของศพเป็นเศรษฐีใหญ่ มันก็คบคิดกันขโมยศพเจ้าสัวเอาไปซ่อนเพื่อเรียกร้อยเงินค่าไถ่กระมัง"

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย

"อ้อไรน์ ออไรน์ น่าจะเป็นอย่างนี้มากกว่าครับ ผู้ร้ายมันคงต้องการเงินค่าไถ่เป็นเรือนหมื่นหรือแสน ง่า-ที่อินเดียเคยมีตัวอย่างมาแล้ว พระราชบิดาของท่านมหาราชาจันทรกุมารได้สิ้นพระชนม์เมื่อในราวปี พ.ศ. ๒๔๘๔ พระศพของท่านมหาราชาสุธาโกชนโรจนวดีถูกนำไปเก็บไว้ที่วิหารอันศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง เพื่อรอการประชุมเพลิงในฤดูแล้งปีนั้น แต่แล้วก็มีคนร้ายอุกอาจเข้าไปขโมยพระศพเอาไปซ่อน ส่งคนมาติดต่อกับท่านมหาราชาจันทรกุมารเรียกเงินค่าไถ่ถึง ๕ แสนรูปี"

เสียงพิมพ์ในคณะพรรค ๔ สหายดังขึ้นทันที นั้นทากล่าวถามนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

"ท่านมหาราชายอมไถ่ไหมคะ"

ดิเรกอมยิ้ม

"พระองค์ได้ขอต่ออรองอยู่หลายวันครับ ในที่สุดตกลงเสียค่าไถ่เพียง ๒ แสนรูปี"

ประไพกล่าวกับเสี่ยวหงวน

"ถ้ายังงั้นก็น่ากลัวจะมีคนร้ายคนหนึ่งขโมยศพเอาไปเพื่อต้องการเงินค่าไถ่เป็นแน่เชียวคะ"

เสี่ยวหงวนนิ่งคิด

"เอ-นั่นนะซีครับ ถ้าเป็นเช่นนั้นละก็อย่างไรเสียในวันสองวันนี้คนร้ายคงจะจดหมายส่งมาถึงผมเป็นแน่ เห็นจะต้องยอมเสียค่าไถ่ให้มันแหละครับ วิญญาณอาบ๊ะจะได้อยู่อย่างสงบสุข"

นิกรถามขึ้นว่า

"ตั้งต่างว่ามันเรียกค่าไถ่สัก ๒ ล้าน แกจะว่ายังไง"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ แยกเขี้ยวแล้วจู้ปาก ทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

"เดี๋ยวก็เจอเม็ดโตะเท่านั้นเอง"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน ต่อจากนั้นก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องนี้ อารมณ์พลุ่งพล่านของกิมหงวนหายไปแล้ว เพราะเขาเชื่อว่าศพของเจ้าสัวกิมไซคงถูก คนร้ายลักเอาไปเพื่อหวังเงินค่าไถ่

หลังจากเวลาอาหารผ่านพ้นไปแล้ว เสี่ยหงวนก็พาเพื่อนเกลอทั้ง ๓ พร้อมด้วยเจ้า คุณปัจจุบันนี้ ๕ และเจ้าแห้วมุ่งตรงไปที่ป่าช้าจีนเพื่อสอบสวนในเรื่องศพเจ้าสัวกิมไซที่คนร้าย ทำลายประตูลงศพขี้ขโมยศพเอาไปทิ้งลงในศพ

คณะพรรค ๔ สหายยืนจับกลุ่มอยู่เบื้องหน้าสรวงศพเจ้าสัวกิมไซ และจ้องมองดูช่อง ประตูลงศพที่ถูกมัดแฉะออก นิกวล้วงกระบี่กางเกงหยิบแว่นขยายอันหนึ่งออกมา แล้ว ทรวดตัวลงนั่งยอง ๆ พลแลเห็นเข้าก็อดหัวเราะไม่ได้

"อะไรวะ อ้ายกร"

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

"หาหลักฐานและร่องรอยที่คนร้ายทิ้งไว้ ประเดี๋ยวกันจะบอกให้รู้ว่าคนร้ายมีกี่คน รูปร่างหน้าตาเป็นยังไงชื่ออะไรบ้านอยู่ที่ไหน"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ทำตาปริบ ๆ มองดูนิกกรอย่างเวทนา

"ลำบากนักก็อย่าสืบสวนเลยวะ"

นิกกรหยิบก้านไม้ขีดไฟก้านหนึ่งขึ้นมาพิจารณาดู

"นี่ยังไงละ ร่องรอยที่คนร้ายทิ้งไว้ ก้านไม้ขีดแบบนี้เป็นก้านไม้ขีดตราพญานาค แสดงว่าระหว่างที่คนร้ายช่วยกันทำลายสรวงศพนี้ คนร้ายคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ขายคงจะจุดบุหรี่ สูบแล้วทิ้งก้านไม้ขีดไว้"

อาเสี่ยยกมือตบหลังนิกกรเบา ๆ

"ไม่ใช่ก้านไม้ขีดของคนร้ายหรอก ก้านไม้ขีดของกันเอง กันจุดบุหรี่สูบและเพิ่งทิ้งมัน ลงไปเมื่อสักครู่นี้"

นิกกรสะดุ้งโหยง

"แล้วเสือกทิ้งมันลงไปทำไมละ ยังงี้เซอร์ลือคโฮลมก็ขายหน้าแะซีว้ย"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อมกัน ดร. ดิเรกกล่าวกับอาสาเสี้ยกิมหงวนอย่าง
เป็นงานเป็นการ

"กันคิดว่า แกควรจะไปแจ้งความให้ตำรวจเจ้าของห้องที่นี่เขาจัดการสืบสวนหาตัว
คนร้ายให้เราไม่ดีกว่าหรือ"

เสี้ยหงวนสั่นศีรษะไม่เห็นพ้องด้วย

"กันไม่อยากจะให้เรื่องราวมันอื้อฉาวหรอก เจียบ ๆ ดีกว่า คนร้ายมันคงจะส่งคนมา
ติดต่อกับกันในวันนี้ มันจะเรียกค่าไถ่จากกันสักเท่าไรกันก็จะยอมจ่ายให้มัน เพื่อให้มันเอา
ศพมาบรรจุไว้ในหองซู้ตามเดิม"

นายแพทย์หนุ่มจู้ปากจิกจิก

"ก็ถ้าเผื่อมันได้เงินค่าไถ่ไปแล้ว มันแอบมาลักศพเอาไปอีกล่ะ ยุมิต้องเสียเงินค่าไถ่
อีกหรือ ?"

เสี้ยหงวนว่า

"ผู้ร้ายมันคงไม่ทำเช่นนั้นหรอก"

คณะพรรค ๔ สหายวิพากษ์วิจารณ์กันอีกสักครู่ก็พากันกลับ ต่างเดินผ่านหองซู้
แบบต่าง ๆ ตรงไปยังถนนซอยป่าช้าจีน กิมหงวนน้ำตาคลอ สงสารวิญญาณของลุงเขาที่
ไม่ได้ได้รับความสงบสุข สูญสิ้นชีวิตไปแล้วยังถูกคนร้ายเอาศพของเจ้าสัวเป็นเครื่องมือหากิน

"คาดีลแล็ค" เก่ง จอดอยู่ริมถนน เจ้าแห้วเปิดประตูตอนหน้ารถออก พอจะก้าวขึ้นนั่ง
ประจำที่คนขับ เจ้าแห้วก็แลเห็นจดหมายปิดผนึกของสี่ขาวฉบับหนึ่งวางอยู่บนเบาะที่นั่งจึง
เอื้อมมือหยิบขึ้นมาพิจารณาดู

"เสียครับ รับประทานนี้จดหมายจำหน่ายของถึงเสียนี้ครับ"

กิมหงวนลืมตาโพล่ง เอื้อมมือรับจดหมายจากเจ้าแห้ว

"น่ากลัวจะมีใครแอบมาหย่อนไว้ในรถนี้ ตอนที่พวกเราไปอยู่ที่หองซู้อาแป๊ะ"

นิกรเอื้อมมือกระซอกของจดหมายมาจากเสี้ยหงวนฉีกริมซองออกดึงกระดาษสี

เดียวกันออกมา

"กันจะอ่านให้ฟัง"

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

"อ้อ แกนี่ทลิ่งพอให้ไว้ย"

นิกรเอียงคอกอ้มแล้วยกคิ้ว หันมาอ่านข้อความในกระดาษแผ่นนั้นด้วยเสียง
ค่อนข้างดัง

สมาคมลักศพ พระนคร

๑๓ มิถุนายน ๒๔๙๖

เรื่อง เรียกเงินค่าไถ่ศพ

เรียน คุณกิมหงวน ไทยแท้

อนุสนธิจากความมั่งมีของท่านอย่างล้นเหลือ อันเป็นที่ทราบกันดีแล้ว เราจึงส่งคน
ของเรามาลักศพลงของท่านไปซ่อนไว้ในที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง

ถ้าท่านต้องการศพของเจ้าสัวกิมไซกลับคืนมาอย่างฮวงซุ้ยนี้แล้ว คินนี้ขอให้ท่านหรือ
ผู้แทนของท่านไปพบกับผู้แทนของเราที่บาร์ "อีกาต้า" ถนนสีพระยา ในเวลา ๒๐.๐๐ น.
ตรง พร้อมด้วยเงินสด ๒๐,๐๐๐ บาท หากท่านขัดข้องหรือวางแผนการหักหลังเรา เราจะ
เอากระโหลกศีรษะเจ้าสัวกิมไซมาเตะเล่นต่างตะกร้อ มิฉะนั้นก็จะทำเป็นที่เขี่ยบูหรี่เพื่อให้
วิญญาณได้รับความทุกข์ทรมานไม่ได้ไปผุดไปเกิด

ผู้แทนของเรา ท่านจะสังเกตได้จากการแต่งกายกางเกงทรงทรมานหรือทรงจิ้งเหลน
เสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนตาหมากรุก ส่วนผู้แทนของท่านโปรดให้มีดอกไม้ติดกระเป๋าสลัก
ดอกหนึ่งจะได้เป็นที่สังเกต แต่ถ้าตัวท่านไปเองแล้วจะสะดวกดีมากเพราะเรารู้จักท่านดี

ในที่สุดนี้ หวังว่าท่านคงจะยอมเสียสละเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้กับสมาคมของเรา
ซึ่งเราขอรับรองด้วยเกียรติยศว่า เมื่อเราได้เงินจากท่านแล้ว เราจะจัดการส่งศพเจ้าสัวกิมไซ
ไปไว้ที่ฮวงซุ้ยป่าช้าจีนตามเดิม แล้วเราจะจัดเครื่องบูชาไปขอขมาศพด้วย.

โอกาสนี้ขอแสดงความนับถืออย่างสูงปรึ๊ด

ก.ส.ป.

หัวหน้าสมาคมลักศพ

ประทับตราผีทองขึ้นมาเป็นสำคัญ

เมื่อนิกรอ่านจบ คณะพรรค ๔ สหายก็พูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ้วพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องนี้

"ว่าไง อ้ายหงวน"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ถามยิ้ม ๆ

อาเสียยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

"ไม่มีปัญหาอะไรครับ เรื่องมันก็ต้องยอมจ่ายเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้กับอ้ายพวกสมาคมลักศพนี้ อ้ายพวกนี้เข้าใจหากินมาก มันคงจะมีกิจการเป็นล่ำเป็นสันแน่นอน ผมเคยทราบว่า ศพคบตีคนสำคัญของชาวจีนที่อยู่ต่างจังหวัด ถูกลักเอาไปเพื่อเรียกค่าไถ่เสมอ บางรายเรียกตั้งแสนบาท เจ้าของศพก็ต้องยอมจ่ายเงินให้โดยดี"

นิกรว่า

"เอาyingเงอะวะหงวน เงินตั้ง ๒๐,๐๐๐ บาท ความจริงมันก็ไม่ใช่เงินจำนวนเล็กน้อย อย่าให้มันเลยวะ ให้กัน ๑,๐๐๐ บาทก็แล้วกัน มันจะไปเอาศพเจ้าสัวมาคืนให้เอง"

เสียหงวนหัวเราะหึ ๆ

"แกจะทำying"

"เออะน่า ปัญญามีอยู่กับตัวกลัวอะไรวะ คินนี้ ๒ ทุ่มกันจะเป็นตัวแทนของแก ไปพบกับผู้แทนของสมาคมลักศพ และกันจะเจรจากับมันเอง ถ้าหากว่ากันเอาศพเจ้าสัวคืนมาไม่ได้ กันยอมให้แกปรับแสนบาท แต่ถ้ากันสามารถให้อ้ายพวกนั้นเอาศพเจ้าสัวไปไว้ที่ฮวงซุ้ยตามเดิม แกจะต้องจ่ายเงินให้กัน ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งเงินจำนวนนี้กันไม่เอาไปทำอะไรหรอกนอกจากเลี้ยงดูปู่เสียพวกเรา เหลือเท่าไรก็ซื้อเนื้อไว้ซัด ถ้าหากว่าผลสะท้อนของการเลี้ยงดูปู่เสียทำให้เราเดือดร้อน"

อาเสียขมวดคิ้วย่น

"แกพูดเล่นหรือพูดจริงวะ อ้ายกร"

"ปู่โธ่ คนอย่างคุณนิกรไม่เคยพูดเล่นกับใครเลยกันพูดอะไรต้องเป็นงานเป็นการเสมอ"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"แกจะทำยังไงวะอ้ายกร"

"เถอะน่า ไว้เป็นหน้าที่ของกันก็แล้วกัน กันรับรองว่าภายในสามวันนี้ผู้ร้ายมันจะต้องนำศพเจ้าสัวกิมไซไปคืนที่ฮวงซุ้ย"

กิมหวงนพุดเสริมขึ้น

"ถ้าไม่จริงอย่างว่า . . ."

"กันให้แกปรับแสนบาท ขอให้พวกเราทุกคนเป็นพยาน"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ หัวเราะลั่น

"หน้าอย่างแกจะเอาเงินแสนบาทมาจากไหน"

"อ้าว ผมก็ขอคุณพ่อละซีครับ"

ท่านเจ้าคุณทำคายน

"ดีจริงพอมหาจำเวรญ ฉันเนื้อไม้ได้กินหนังไม้ได้รองนั่งเอากระดูกแขวนคอ"

คณะพรรค ๔ สหายต่างพากันขึ้นไปนั่งบนรถ "คาดีลแล็ค" เก่ง ต่อจากนั้นเจ้าแห้วก็นำรถเคลื่อนออกจากที่เล่นออกไปจากบริเวณป่าช้าจีน กิมหวงนตกลงใจให้นายจอมทะเล้นเป็นตัวแทนของเขาไปพบกับผู้แทนของสมาคมลัทธิศัพทที่บาร์ "อีกาดำ" ในคืนวันนี้ คืนวันนั่นเอง ก่อนเวลา ๒๐.๐๐ น. เล็กน้อย นายจอมทะเล้นปรากฏตัวขึ้นที่บาร์ "อีกาดำ"

เขาเดินเข้ามาในบาร์อย่างองอาจ นิกรแต่งกายแบบสุภาพชน กางเกงขายาวปาล์ม บิชสีเทาแก่ เข็มเตอร์ไร่นวลพับแขน ที่กระเป๋าสีเขียวเข็มดอกชบาติดอยู่หนึ่งดอก บรรดาผู้ที่นั่งดื่มเหล้ากินอาหารอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ เข้าใจว่านิกรคงจะไม่ใคร่สบาย ถึงได้เอาดอกชบามาเสียบกระเป๋าส

นายการุณวงศ์หยุดยืนเท้าเอวกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณ เขายิ้มออกมาได้เมื่อแลเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งกางเกงทรงจิ้งเหลน และสวมเสื้อเข้ดตาหมากรุกนั่งดื่มเบียร์อยู่เงียบ ๆ ตามลำพัง เขาเชื่อว่าคงเป็นผู้แทนของสมาคมลัทธิศัพทที่มาคอยพบกับเขาอย่างไม่มีความ

นิกรเดินปราดไปยังโต๊ะนั้น แล้วถือวิสาสะทูลดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง

"อ้าวเป็นตัวแทนของอาสาเสี่ยกิมหงวนมาพบกับลื้อตามนัด"
นิกรพุดยิ้ม ๆ
ชายผู้นั้นมองดูนิกรอย่างแปลกใจ
"เอ-อ้าวไม่เคยนัดกับใครนี่นา"
นิกรยิ้มแหย ๆ
"แล้วกัน ถ้ายังงั้นลื้อเป็นใครล่ะ"
ชายผู้นั้นหัวเราะ
"ร้อยตำรวจโทเสริมสุขแห่งกองตำรวจนครบาล"
นิกรสะดุ้งโหยงทำคายน
"เฮะ เฮะ แล้วก็ไม่ต้องบอกผมชะที่แรกด้วย ขอโทษนะครับ แหม - ผู้หมวดเป็นโปลิศไม่น่ายุ่งกางเกงทรงจิ้งเหลนเลย"
เจ้าหนุ่มผู้นั้นหัวเราะงอหาย แล้วยกมือไหว้นิกร
"โอ้-คุณมีตาเสียเปล่าแต่หามีแววไม่ บุคลิกอย่างผมนะหรือครับจะเป็นตำรวจ ผมแกลังกระเช้าคุณเล่นสนุก ๆ ยั้งนั่นเอง"
นิกรหัวเราะอย่างขบขัน
"ดีแล้วอ้ายน้องชาย อ้าวนะพยายามหาตัวผู้ที่แอบอ้างเป็นเจ้าของพนักงานมานานแล้ว"
พุดจบนิกรก็เอื้อมมือจับเจ้าหนุ่มทรงจิ้งเหลน
"ไป-ไปคุยกันที่โรงพักสามยอดดีกว่า"
เจ้าหมอนั้นหน้าถอดสี
"โอ๊ย-นี่คุณเป็นตำรวจหรือครับนี่"
นิกรชูแหวนเพชรที่นิ้วนางมือซ้ายให้ดู
"แกดูซิ นี่อะไร"
ชายหนุ่มผมหยักไศกอ้าปากหวอ
"อัศวินแหวนเพชร . . . ผมตายแน่ กรุณาอย่าเอาเรื่องเอาราวกับผมเลยครับ ผมอ้างตัวเป็นนายตำรวจผมก็ไม่ได้มีความหมายอะไรให้มากไปกว่าพุดเล่นโก้ ๆ"

นิกรหัวเราะ

"ยังงั้นอ้าวก็จะเอาลื้อไปซ้อมเล่นโก้ ๆ เหมือนกัน"

แล้วนิกรก็กระซอกแซกแซกแซกเจ้าหนุ่มกางเกงทรงจิ้งเหลนลุกขึ้น

"ไป--ไปกับอ้าวดี ๆ ม่ายลื้อจะถูกหาว่าซัดขึ้นเจ้าพนักงานอีกกระทงหนึ่ง"

ชายผู้นั้นทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ นิกรจูงมือพาเดินออกไปจากบาร์ "อีกาดำ" ใครต่อใครพากันมองดูอย่างแปลกใจ และเข้าใจว่านายจอมทะเล้นเป็นเจ้าพนักงานตำรวจนอกเครื่องแบบ

"บู๊อิค" เก่งสี่ฟ้าจอดอยู่ริมถนนห่างจากประตูใหญ่หน้าบาร์ "อีกาดำ" เพียงเล็กน้อย เจ้าแห้วกำลังนอนเอกเขนกอ่านหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งอย่างเพลิดเพลิน โดยอาศัยแสงไฟฟ้าในรถเก๋งนั่นเอง

นิกรพาเจ้าหนุ่มทรงจิ้งเหลนมาที่รถ เปิดประตูตอนหลังออก แล้วพูดเสียงเด็ดขาด "ขึ้นไป"

เจ้าหนุ่มผมหยักไศกريبปฏิบัติตามคำสั่งของนิกรทันที นิกรก้าวขึ้นมานั่งข้าง ๆ เจ้าแห้วหันมามองดูอย่างแปลกใจ นิกรยกมือตบว่าชายหนุ่มที่มีใบหน้าเหมือนกับพวกอาชญากรแล้วกล่าวถาม

"แกชื่ออะไร"

"เฮ้ะ เฮ้ะ นามจริงหรือนามแฝงล่ะครับ"

นิกรทำปากจู๋

"ทั้งสองอย่างนั่นแหละ"

"นามจริงผมชื่อผ่องครับ นามแฝงของผมอายตี๋นแมว ผู้หมวดจะเอาผมไปไหนหรือครับนี่"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

"ไม่ได้เอาไปไหนหรอก ในบาร์คนพลุกพล่านกันก็เลยชวนแกมานั่งคุยบนรถของกัน ความจริงกันไม่ใช่ตำรวจดังที่แกเข้าใจ กันชื่อนิกร การุณวงศ์ เป็นผู้แทนของอาสาเสี้ยมฆวนมหาเศรษฐี"

เจ้าผ่องถอนหายใจโล่งอก

"ยังงั้นหรือครับ สิ้นเคราะห์ที่ไปที่ คุณแฉีกท่านายตำรวจได้ดีมากทีเดียว"

"ก็ลื้ออยากแฉีกกับอ๊วก่อนนี้หว่า คนอย่างอ๊วเป็นพลเมืองดีไว้ย อ๊วไม่กลัวตำรวจ
หรงอกเพราะตำรวจเป็นมิตรที่ดีของพลเมืองดี และเป็นศัตรูของพลเมืองเสียหรือพลเมืองชั่ว
ว่าไงอ้ายน้องชาย อ๊วรู้ดีว่าลื้อเป็นผู้แทนของสมาคมลัทธิศัพ"

เจ้าผ่องยิ้มออกมาได้

"ครับ ถูกแล้ว ง่า-คุณเตรียมเงิน ๒๐, ๐๐๐ บาทมาเรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือครับ"

นิกรว่า

"แกพากันไปพบกับหัวหน้าของแกดีกว่าอ้ายน้องชาย กันต้องเจรจากับเขา"

เจ้าผ่องสั่งศิระชะ

"เสียใจครับ ผมเป็นตัวแทนของสมาคมลัทธิศัพผู้มีอำนาจเต็มในการเจรจากับผู้แทน
ของอาเสี้ยกิมหงวน คุณจะตกลงยอมไม้ศัพเจ้าสัวกิมไซหรือไม้ก็ว่ามา"

"แหม"

เจ้าแห้วคราง

"ลื้อนี้คารมคมคายยังกะนักการทูตเชียวนะ ดูเหมือนอ๊วเคยเห็นลื้อห้อยอยู่ตามท้าย
รถรางสายรอบเมืองนี้หว่า"

เจ้าผ่องหันมาค้อนเจ้าแห้ว

"นั่นมันเรื่องของอ๊วน่า อ๊วไม้ได้ไปห้อยโหนบนกะบาลลื้อก็แล้วกัน"

เจ้าแห้วหยุดยิ้มทันที

"นั่นนะซี"

นิกรโบกมือให้เจ้าแห้วสงบปากเสียงแล้วพูดกับเจ้าผ่องอย่างเป็นทางการ
น้องชาย เมื่อแกมีอำนาจเต็มในการเจรจากดีแล้ว อาเสี้ยกิมหงวนสั่งให้บอกแกว่า
เท่าที่สมาคมลัทธิศัพเกษมยศพเจ้าสัวกิมไซเอาไปเสียได้นั้น อาเสี้ยขอชอบใจอย่างยิ่ง
นับว่าสมาคมลัทธิศัพได้ช่วยประหยัดเงินให้อาเสี้ยกิมหงวนอีกไม้ต่ำกว่าห้าหกแสน"

เจ้าผ่องลื้มตาโพลง

"เอ-ไฉนเป็นยังงั้นล่ะครับ คุณช่วยอธิบายให้เข้าใจหน่อยสิครับ"

"ได้ซี กันจะอธิบายให้แกฟังเดี๋ยวนี เรื่องมันเป็นยังงี้ อาเสี้ยกิมหงวนนะเป็นลูกจีนที่
ทันสมัย เขาเห็นว่าเรื่องของวิญญาณเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ คนเราตายไปแล้วก็เฝ้า
เปื้อนฝุ่นไป เท่าที่อาเสี้ยยอมสละเงินสร้างฮวงซุ้ยเอาศพเจ้าสัวไปเก็บที่ป่าช้าก็ทำไปตาม
ประเพณี แล้วก็กำลังดำริจะแห่ศพไปไว้ที่เขาเมืองชล ในฐานะที่อาเสี้ยเป็นเศรษฐีใหญ่
จำต้องทำให้สมเกียรติเพื่อไม่ให้คนดูหมิ่นนินทา เมื่อสมาคมขโมยศพลักเอาศพไปได้อาเสี้ย
ก็หมดหวัง ไม่จำเป็นจะต้องจ่ายทรัพย์ไปสร้างฮวงซุ้ยราคาแสนที่เมืองชล เพราะฉะนั้น
ขอให้แกไปบอกลูกพี่ของแกเถิด ศพเจ้าสัวกิมไซที่ขโมยเอาไปทำอะไรก็เชิญ เพียงบาทเดียว
อาเสี้ยก็ไม่ยอมจ่ายให้ เพราะศพของเจ้าสัวกิมไซจะเป็นพันธะผูกพันอีกมากถ้าได้คืนมา"

"แล้วกัน"

เจ้าฝ่องอุทาน

"อาเสี้ยกิมหงวนไม่กลัววิญญาณของเจ้าสัวจะเดือดร้อนหรือครับ"

นิกรหัวเราะลั่น

"ก็บอกแล้วว่าเสี้ยหงวนเขาเป็นคนทันสมัย ง่า - แก่ไปบอกพรรคพวกของแกเถอะ
ศพของเจ้าสัวกิมไซเสี้ยหงวนเขาไม่ต้องการแล้ว"

เจ้าฝ่องหน้าจ้อย

"อ้อ ซอบกลนะครับ เป็นลูกหลานแท้ ๆ ไม่ยกสนใจกับศพของท่านเจ้าสัว"

นิกรว่า

"คนตายไปแล้วจะต้องไปสนใจอะไรกันอีกวะ พวกสี่มั้งนี่หว่า ก่อนจะขโมยศพ
ใครเอาไปก็ควรจะพิจารณาเจ้าของศพเสียก่อน ถ้าเขาเป็นคนหัวโบราณยังเชื่อถือในเรื่อง
วิญญาณหรือเคร่งครัดในประเพณีก็น่าจะขโมยเอาไปอย่างกิมหงวนเพื่อนอ้วพอเขารู้ว่าศพ
หายแทนที่จะตกใจหรือวิตกเป็นทุกข์เขากลับหัวเราะลั่น"

"ว้า--แล้วศพเจ้าสัวกิมไซ พวกผมจะเอาไปทำอะไรล่ะครับ"

"นั่นมันเรื่องของพวกแกนี่หว่า เท่าที่พูดกันนี่นะแกเข้าใจดีแล้วไม่ใช่หรือ"

"ครับ เข้าใจดีแล้ว"

นิกรพยักหน้า

"เข้าใจดีแล้วก็เชิญลงจากรถได้ อ้าวจะกลับบ้านละ"

"อ้าว เลยไปส่งผมด้วยซีครับ"

เจ้าแห้วพูดขึ้นทันที

"นี่รถส่วนตัวไว้ยืม ไม่ใช่รถเมล์หรือแท็กซี่"

เจ้าผ่องบ่นพิมพ์เปิดประตูก้าวลงจากรถ เดินกลับเข้าไปในบาร์ "อีกาดำ" อีก นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ส่วนเจ้าแห้วมองดูนายการุณวงศ์อย่างแปลกใจ

"รับประทานคุณมันใจหรือครับ ว่าอ้ายพวกนี้จะเอาศพเจ้าสัวไปคืน"

นิกรอมยิ้ม

"แน่นอน อ้ายแห้ว มันจะเก็บเอาไว้ให้รบกวนมันทำไม อ้ายผ่องคงไปบอกพรรคพวกของมันคืนนี้ เมื่อมันเข้าใจว่าเจ้าเสียไม่หวังใยกับศพเจ้าสัว มันก็ต้องเอาศพบรรพบุรุษไปคืนที่ฮวงซู่ตามเดิม ขึ้นแบกเอาไปทิ้งตามถนนก็คงถูกตำรวจจับ"

เจ้าแห้วหัวเราะเบา ๆ

"รับประทานปัญญาคุณแหลมเหมือนเข็มนะครับ พวกผู้ร้ายมันต้องเชื่อว่าอาเสียไม่สนใจกับศพของท่านเจ้าสัว"

นิกรผิวปากเบา ๆ นึกกระหยิ่มยิ้มย่องที่จะได้เงินรางวัลพันบาทจากอาเสียกิมหงวน

"ไปไว้ยืม อ้ายแห้ว"

"รับประทานไปบ้านเจ๊หนอมหรือครับ"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

"ใครบอกแก่ล่ะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ เอื้อมมือไปเปิดสวิชไฟเครื่องยนต์จัดแจงสตาร์ทเครื่องเขาเกียร์นำ "บู๊อิค" เก่งคั่นงามแล่นไปจากที่นั่น มุ่งตรงไปยังบ้าน "พัชราภรณ์"

ตอนสายวันต่อมา

ขณะที่คณะพรรค ๔ สหายและเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ นั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึก เจ้าแห้วก็พาตัวเดินเข้ามาในห้อง ทอดตัวลงนั่งข้างกิมหงวนแล้วรายงานให้ทราบ

“รับประทานมีโทรศัพท์มาถึงอาเสียครับ”

เสียหงวนเล็กคิ้วมองดูเจ้าแห้ว

“ใครพูดมาวะ”

เจ้าแห้วนิ่งนึก

“รับประทานเขาบอกว่าคุณนี่ครับ”

นิกรแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน กล่าวกับกิมหงวนโดยเร็ว

“อ้ายผ่อง ที่มันเป็นผู้แทนสมาคมลัทธิศพนั่นนอนกันจะพูดกับมันเอง เข้าใจว่ามันคงขอให้เราไปรับศพเอาแป๊ะเป็นแน่”

อาเสียหัวเราะ

“เออ ตามใจแกเถอะ กันเตรียมเงินพันบาทไว้ให้แกแล้ว ถ้าศพเอาแป๊ะกลับคืนไปอยู่ที่ฮวงซุ้ยเมื่อไร กันจะจ่ายเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้แกทันที”

นิกรยักคิ้วให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ แล้วแกล้งยกมืออุดจุมุกเดินไปจากที่นั่น ท่านเจ้าคุณคิดว่าแก้วน้ำบนโต๊ะเงื้องั้นจะขวางแต่ ดร. ดิเรกรีบคว้าข้อมือท่านไว้ได้

นายจอมทะเล้นเดินเข้ามาในห้องโทรศัพท์ ยกหูฟังขึ้นพูด

“हांไหล ที่ไหน?”

“อ้า-อาเสียกิมหงวนพูดหรือครับ”

นิกรอมยิ้ม

“เออ-ถูกแล้ว กันเอง”

“ดีที่เดียวครับ ผม-นายผ่องพูดครับ ผมพูดในนามของสมาคมลัทธิศพนั่น ห้วนหน้าของผมสั่งให้ผมเรียนอาเสียว่าเราไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะเก็บศพเจ้าตัวกิมไซ้ไว้ ขอให้อาเสียส่งคนและรถยนต์มารับเอาศพไปได้”

นายจอมทะเล้นเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ

“เสียใจไว้ย กั้นไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องรับผิดชอบกับศพของลูกกันอีก เมื่อพวกแกรีบเอาไปจะจัดการยังไงก็เอาซี กั้นไม่รู้”

“ว่าทำไมถึงพูดอย่างนั้นล่ะครับ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“ก็เพื่อนอ้ว นายนิกรเขาบอกแล้วนี่นาว่า อ้วไม่วิตกเป็นทุกข์อะไรเลย เท่าที่ลือขโมยเอาศพของลุงอ้วไปเล็กกันนะ นายผ่อง”

“เดี่ยว ๆ ๆ เดี่ยวก่อนครับ อาเสียส่งผู้แทนของอาเสียมาพบกับเราหน่อยได้ไหมครับ”

“พบที่ไหน ?”

“ที่ถนนศาลาแดงซอยหนึ่งครับ ถ้าให้คุณนิกรมาละก็อดี เพราะผมรู้จักแล้ว ผมจะคอยรับที่ปากซอย”

“เออ-ตกลง อ้วจะให้นิกรเพื่อนอ้วไปพบลือเดี่ยวนี้”

“ครับ ดีทีเดียวครับ เลิกกันนะครับ”

นิกรวางหูโทรศัพท์ลงตามเดิม พาดหัวกลับไปห้องโถง พอเขาเดินเข้ามาในห้อง อาเสียก็กล่าวถาม

“ว่าไง อ้ายกร”

นิกรหัวเราะ

“เป็นต่อแล้ว อ้ายพวกนั้นขอให้กันไปรับศพเจ้าสัว”

“ฮ้า”

เสียหงวนอุทาน

“จริง ๆ นะอะ”

“เออ-กันไปละนะ บางทีภายในชั่วโมงนี้ศพของอาเป๊ะจะไปอยู่ที่ฮวงซู่ตามเดิม เชื่อมมือกันเถอะน่า อ้ายพวกนั้นมันไม่ฉลาดไปกว่ากันหรอก”

กิมหงวนทำหน้าที่ขอบกล เชื้อครึ่งไม่เชื้อครึ่ง

“เอาละ ถ้ายังงั้นแกรีบไปเถอะ กันและพวกเราจะรอฟังข่าวอยู่ที่นี้ หวังว่าแกคงจะทำงานสำเร็จเรียบร้อย”

นิกรยิ้มให้พรรคพวกของเขา แล้วพาดหัวเดินออกไปจากห้องโถง คณะพรรค ๔ สหายต่างวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องเกี่ยวกับศพของเจ้าสัวกิมไซ

เวลาผ่านไปตามลำดับ

นิกรกลับบ้าน “พัชราภรณ์” ในเวลา ๑๐.๐๐ น. เศษ และพาตาแป๊ะแก่นายป่าช้า
จีนมาด้วย “บู๊อิค” เก่งเล่นมาหยุดเทียบบันไดหน้าตึก นายจอมทะเล้นพาชายชราก้าวลง
จากรถ เดินขึ้นไปบนตึกและเลยเข้าไปในห้องโถง นิกรแลเห็นเสี่ยหงวนนั่งติดเปียนโนตาม
ลำพัง

“หงวนไวย่”

อาเสี่ยหันควับมาทางนิกร

“อ้อ-กลับมาแล้ววี ได้ความว่ายังไงบ้าง”

พูดจบก็ลุกขึ้นเดินเข้ามาหานิกร และยกมือรับไหว้ชายชราผู้เป็นนายป่าช้า

นิกรยกมือตอบว่าเสี่ยหงวน

“กั้นพานายป่าช้ามาด้วยก็เพื่อจะให้เขาเป็นพยานกัน แสดงว่ากันไม่ได้หลอกหลวงแก
ให้หลงเชื่อ กั้นยินดีที่จะบอกแกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยตามแผนการของกัน ขณะนี้ศพ
ของอาแป๊ะอยู่ที่ฮวงซู่ยป่าช้าจีนแล้ว ไม่เชื่อแกถามตาแป๊ะนี่ดูซี”

กิมหงวนเปลี่ยนสายตามาที่ชายชรา

“เป็นความจริงหรือแป๊ะ”

“ครับ ถูกแล้ว อ้ายพวกนั้นยอมคืนศพให้มาครับ คุณนิกรเป็นคนนำศพไปไว้ที่ป่าช้า
จีนตามเดิม ผมสั่งช่างให้เขาซ่อมรอยชำรุดที่ฮวงซู่ยให้เรียบร้อยตามเดิมแล้วครับ”

อาเสี่ยไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเป็นความจริง เขามองดูหน้านิกรแล้วยกมือจับแขน
เพื่อนเกลอของเขาเบา ๆ

“ทำไมผู้ร้ายมันยอมมอบศพลุงของกันให้แก่ละคร”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ก็ด้วยความเฉลียวฉลาดของกันนะซี กั้นชู้เอาเงินเสียอีก ๒,๐๐๐ บาทค่าปวยการ
นำศพอาแป๊ะไปวัด”

เสี่ยหงวนยิ้มแฉ่ง ๆ

“แล้วมันจ่ายให้ไหม ?”

“จ่ายซี ไม่จ่ายกันก็ไม่ยอมเอาศพเอาแป๊ะมา”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ ล้วงกระเป๋าเสื้อเซ็ดหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่ง
ออกมานับได้ ๑๐ ฉบับ ก็ส่งให้นายการุณวงศ์เป็นรางวัล

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก เขารีบวิ่งโครมครามขึ้นบันไดไปชั้นบนเพื่อจะอวดเพื่อน ๆ ของ
เขา ปลอ่ยให้กิมหงวนสนทนากับอาแป๊ะนายป่าช้า

เป็นอันว่า ศพเจ้าสัวกิมไชถูกส่งมาอยู่ฮวงซุ้ยตามเดิมแล้วโดยไม่ต้องเสียเงินค่าไถ่
แม้แต่บาทเดียว